

202

TUOI H A

TUỔI HOA

BẢN NGUYỆT SAN GIÁO-DỤC VÀ GIẢI-TRÍ THANH-THiếu-NHI

Trong số này :

sinh minh tân sinh sự nam (Kim Hải)

[] MINH QUAN : Khi khi bát nạng trong. 3 ● HẠNH TRẦN : Di vật của Penny Plumer. 11 ● TTH. : Ma túy và Học đường. 15 ● PHƯƠNG LINH : Tuổi Hoa. 18 ● MƯƠNG SAO : Tí Chuột mất tích. 31 ●

[] NGUYỄN THỊ QUẢNG BÌNH : Thông Báo (truyện dài). 45 ●

[] Thơ : NGUYỄN LY²³ ● TẠ THỊ BÍCH³⁵ ● HOÀI LINH VŨ³⁸ ● THANH MINH⁴³ ● NGUYỄN VĂN THIÊN⁴⁸ ● TRẦN THỊ NGUYỆT MAI ● Vườn Thơ Tuổi Hoa : THI VŨ, Người Thơ với mùa học học trò ●

[] ĐÌNH : Bé Còi làm (Tranh vui). 8 ● Tuổi Hoa Cười. 16 ● HỒNG HẠNH : Trang Tóc dài. 24 ● BẠN ĐỌC viết cho Tuổi Hoa. 26 ● HOÀI HƯƠNG NGUYỄN KHANG : Viết ngắn. 42 ● PHÁT MỤC NHÂN NGHỊ : Tuổi Hoa Loì Rối. 52 ● Bọn đọc và Tuổi Hoa. 56 ●

[] Tranh bìa : Trong mơ của VI-VI ●
mùa Phất phơ

[] NĂM THƠ XII []
BỘ MỚI ● SỐ 202
NGÀY 1 - 6 - 1973

● Chủ nhiệm, Chủ bút : CHÂN-TÍN
● Thư ký Tòa soạn : HÀ-TĨNH
● Quản lý : VŨ-VĂN-HỮU
● Bìa & minh họa : VI-VI

Ngân phiếu, chi phiếu đề lên VŨ-VĂN-HỮU

Thư lữ, bài vở gửi HÀ-TĨNH

Tòa soạn : 38, Kỳ-Đông, 38

Sàigòn - 3 - ĐT. 99.034

Người

MINH QUAN

mẹ - hong, mỗ (1.73)

KHI KHỈ BẮT NÀNG TRẮNG

Chi ông cau quí hi - tằm - lán (207)

TRẦN viên ngoại là một người giàu tình thương hơn giàu của cải. Tâm hồn người thật trong sáng, trong sáng hơn vầng trăng đêm 16. Và người cũng có thói quen hay dùng vầng trăng để so sánh với chuyện đời, nhất là chuyện giáo dục con cái, gia nhân... có khi cả súc vật nữa.

Người văn tử ra không voi khi phu nhân có thái độ cứng rắn đối với trẻ con, tôi tớ hay gia súc. Người bảo phu nhân:

— Chúng ta phải nên khoan hoà tốt hơn. Bà thấy chứ: *trăng đến rằm trăng tròn*. Tôi không thích cái lối dùng uy quyền của bà, tôi e là chỉ có kết quả nhất thời thôi, bà ạ!

Ông nói thì ông cứ nói, bà làm thì bà cứ làm, vì bà nghĩ khác ông, bà cho là con người — nhất là trẻ con và tôi tớ trong nhà — đâu phải vầng trăng? Dùng tằm cho lắm chúng lại sinh ra lão lếu. Ông thì có quan tâm gì đến việc nhà đâu mà biết? Ông chỉ biết ngâm thơ, đọc sách, uống rượu, ngắm trăng thôi. Vậy thì, việc con cái, gia nhân, gia súc thuộc quyền bà.

Bà vốn sạch sẽ, con chó con gà mà lần quần lên nhà trên, con mèo mà nhảy lên bàn thì khờ với bà. Trong nhà ngăn nắp như lau như lý, vật nào chỗ ấy không hề sai sẩy.

Trẻ con, đọc cuốn sách xong phải cất lại đúng vị trí cũ, thay áo quần phải lộn mặt lại đằng hoàng trước khi bỏ giặt. Đôi guốc, đôi dép phải đặt ngay ngắn, song song nhau dưới đất trước khi lên phản, lên giường.

Trần viên ngoại cũng ngầm công nhận phu nhân quản xuyến, ngăn nắp, kỷ luật, ông để bà toàn quyền trong phần sự lễ gia, ông có chen vào phản đối cũng chỉ là qua loa, chiếu lệ thế thôi.

Song đến việc đối ngoại thì ông lại tỏ ra cương quyết: chẳng hạn như một người tá điền đến đóng lúa trả nợ vào ngày mùa, có thiếu vài chuc gia ông nhất định không bằng lòng để bà năn nỉ một lời nào. Bà biết tính ông nên tuy không bằng lòng bà cũng đành bằng mặt, để trong nhà êm đẹp, yên vui.

Tuần hưởng một số điền sản khá lớn của song thân để lại, ông không

có tham vọng làm tăng chiều ngang chiều rộng của diện tích đất đai lên như một số điền chủ cùng thời. Bà vẫn phản nản ông về điều này và ông trả lời dứt khoát là: « Vì phú bất nhân », bà không chịu thua, vì bà viện cớ song thân ông chỉ sinh mỗi mình ông nhưng ông bà thì có những năm đứa con cần nuôi dưỡng nên người. Ông cười xòa:

— Rồi sao? Thì chúng ta có những năm con. Và bà cũng đừng quên chúng có 10 cái tay, 10 cái chân, đầy đủ giác quan tinh nhạy như tất cả mọi người. Chúng không tàn tật hay ngu ngốc. Chúng sẽ biết cách tự làm lấy nuôi thân. Tại sao tôi phải chắt bóp làm giàu để sau chia cho chúng? Như thế là bất công, bà có chịu tôi nói đúng không? Bây giờ chúng còn nhỏ, ta phải nuôi dưỡng chúng no cơm, lành áo, cho chúng học hành từ tế cho đến tuổi thành nhân. Sau đó, chúng sẽ bươn chải lấy, y như đàn gà ngoài sân vậy. Bà đừng có lỗi thời với tôi, vô ích.

Đĩ nhiên, bà phải nghe ông, chấm dứt việc khuyến khích ông làm giàu.

Trần viên ngoại có một khu vườn rộng lớn cách nhà vài chục dặm trồng toàn cây ăn trái. Mùa nào thứ nấy, quả trĩu oằn cây. Mỗi mùa, người nhà trảy quả bán, số tiền đủ để dùng chi tiêu về việc chợ búa quanh năm.

Nhưng gần đây, một bầy khỉ lên vào ở luôn trong đó, không thể nào tổng khứ chúng đi nổi. Ban đầu, chúng còn thập thò, lên lút, lặn dần chúng ngang nhiên vừa ăn vừa phá hoại cây trái, không chút nề nang.

Sở dĩ chúng làm quá đến mức đó cũng do phần lớn Trần viên ngoại dung túng chúng ra mặt, cấm gia nhân dùng biện pháp mạnh với chúng ngay từ lúc đầu. Lũ khỉ ranh mãnh này biết chủ nhân có từ tâm nên đâm nhờn mặt: chúng táo gan đến mức trông thấy ông đi thăm vườn dăm bề cảnh, hái quả ném vào ông rồi chuyền tít lên cao, la chi chóc rất là thích thú.

Đám gia nhân — vốn ghét chúng từ lâu — nhân dịp đó, thưa cùng chủ cho phép họ trừng trị chúng thẳng tay, bởi chúng đã phá hoại lại còn vô lễ.

Không ngờ, Trần viên ngoại vuốt râu cười:

— Dĩ thú cũng như con nít, chưa có trí khôn, chấp nhất làm chi? Ngày xưa, mẹ ta còn mua chim thả vào rừng, mua cá thả xuống sông đó thì sao? Ta nay không tu cũng như tu, quanh năm chạy lạt, làm sao có thể nhàn tâm đuổi chúng ra khỏi vườn mình để chúng đói hay đi sâu vào rừng bị ác thú tấn công mất mạng cho đành? Hãy cứ mặc chúng, không sao...

Chuyện này đến tai phu nhân, bà lại cũng đồng ý với gia nhân, lựa lúc ông vui, bà nói:

— Tôi biết ông giàu lòng từ ái, nhưng ông nên đặt từ tâm nhằm chỗ, ông chỉ đến thăm vườn đôi bận nên không rõ những phiền phức thiệt hại do lũ khỉ gây ra. Gia nhân cho tôi biết là chúng phá phách tợn lắm kia, ông cứ dung túng mãi, tôi e có một ngày tất cả cây trong khu vườn trụi hết lá, sạch hết cảnh chứ còn đâu mà hồng tình đến chuyện hái trái nữa, ông à!

Cậu con trai lớn cũng nói lời mẹ:
— Thưa thầy, đừng vậy, chúng
làm quá lắm, chúng vất sạch hết
những quả còn xanh, bẽ tuột hết
cành, rong tuột hết lá. Con xin thầy
đừng lo chúng bị ác thú trong rừng
ăn thịt, trời sinh khi là ở trong
rừng...

— Thôi! — Viên ngoại lớn tiếng
— mẹ con mày nói thế đủ rồi. Ta
chỉ nghe lời phải mà thôi. Đức
Phật hiểu sinh, mà ta là con cái
nhà Phật, đừng hồng lay chuyện
ta vì chút lợi riêng trước mắt. Ta
còn sống đây, đừng ai hồng đuổi
bầy khi ra khỏi khu vườn.

Thế là lũ khi tiếp tục làm trò
khỉ: rong cành, tuột lá, vặt hết quả
trong vườn, dù lớn, dù nhỏ, dù
sắp chín hay còn xanh.

Gặp khi vui chân đến dạo vườn,
thì mười lần như một, viên ngoại
đều bị chúng ném cành, ném quả
vào mặt, vào đầu, vào cả mình,
không chừa chỗ nào. Lắm lúc,
chúng ném nhản trái chín ủng hay
hư thối, viên ngoại vẫn không tức
giận, mà còn cười dễ dãi, bảo gia
nhân:

— Mặc chúng, chúng cũng như
trẻ con khờ dại, giận dữ làm chi,
vô ích.

Song kể từ ấy, ông thưa dần
rồi ngưng hẳn việc đi dạo trong
vườn, vì dù từ tâm đến mấy, không
ai có thể chịu đựng hơn thế.

Ít lâu sau, khu vườn quang hẳn
đi. Khi chúa tung hoành ngang dọc
chỉ huy một bầy khi dưới quyền
lộng hành thỏa thuê, chảnh chọe,
không gặp sức kháng cự, như vào
một khu rừng hoang, vô chủ.

Hết cành, sạch trái, không còn
gì để nghịch phá nữa, chúng bèn

hợp nhau lại, bàn chuyện tìm phở.
Một khi bé nhất, rất được khi chúa
thương yêu vì nghịch ngợm và có
cái đuôi dài giống nó, liền thoáng
háo hức rằng mình vừa khám phá ra
trong khu vườn kỳ diệu này không
chỉ có toàn cây và trái mà còn có
một cái giếng sâu, nước trong vắt,
rất là đặc biệt.

— Chắc ông chủ rộng lượng
muốn dùng cái giếng đó làm quả
tặng cho bọn ta đấy, thưa Ngài.

Một khi già cật tiếng, khi chúa
cười khà, bẽ lại:

— Rộng lượng gì? Đó là một lão
già ngu chữ không phải là rộng
lượng đâu... ta biết.

Giọng khi chúa đầy kiêu ngạo,
mắt vênh vảo, nên đã khó thương,
còn thêm khó thương hơn. Khi già,
vốn rất thông minh, lại biết được
nhiều điều hay, lẽ phải, là một khi
có tuổi tác, nhiều kinh nghiệm ở
đời, đã nhận thấy sự quá lỗ của
chúa khi, đã nhiều lần lên tiếng
can ngăn, nhưng không hề được
chúa khi tin dùng, chỉ vì lão có
mẫu đuôi cụt lủn! Lần này cũng
vậy, lão không muốn chúa khi bội
ân vì người chủ vườn đã xử tốt
với cả bầy, nhưng những lời lẽ
đứng đắn của lão bị gạt đi và lũ
khi nhao nhao lên hùa theo khi

chứa, khết khết, phản đối lão một cách rất là vô lễ. Vì vậy, lão buồn rầu ngồi im, thu hai bàn tay lồng lá vào lòng, đầu gục xuống trong dáng điệu buồn rầu; lão tiên đoán những bất hạnh sẽ xảy đến nay mai cho cả bảy do sự chỉ huy rõ rệt, ngông cuồng của chúa khi.

Trong lúc đó, chúa khi tỏ ra thích thú vì khám phá mới mẻ của khi con, gọi nó đến gần, hỏi hình dáng cái giếng ra sao, ở về hướng nào, nước nhiều hay ít, liệu có thể xuống tắm không, có ai canh gác quanh đó không, v.v... khi con được hỏi đến càng thêm hứng khởi, báo cáo rành rẽ về cái giếng và thêm:

— Châu còn trông thấy dưới giếng có một nàng trắng xinh thật là xinh, không kém chi nàng trắng ở trên trời. Châu định...

— Thôi đi, khi nhóc! Làm gì có nàng trắng dưới giếng? Bộ nàng từ đất chui lên hở? Nói tầm phơ! Chỉ có một nàng trắng trên trời thôi, biết chưa? Coi chừng con rắn nó học phép phù thủy, nó muốn hại chúng ta đó...

— Im! Im! — khi chúa hét dựng lên — Không cãi vả lời thôi! Để tối nay ta sẽ đến tận nơi quan sát xem sao. Tui bay đứng có lên mặt dầy khôn. Coi chừng nó, nó là khi đuôi dài, cháu họ của ta, khi đuôi dài là quý tộc của loài khi, tui bay phải biết như vậy, nhớ chưa?

Mấy con khi vừa lên tiếng với cú đầu, lặng im nghe mắng, không dám kêu lên một tiếng. Khi con đuôi dài càng được thề, đặc chi kêu lên choét choét đáng bộ hóm hỉnh giống y như chúa khi, bác họ nó, không khác một ly con.

Tối hôm đó là đêm 16 âm lịch, trăng còn đẹp hơn ngày rằm tháng bội. Hai bác cháu khi chúa truyền từ cảnh to này sang cảnh to khác — cảnh nhỏ, chúng đã vật sạch hết rồi — để đến gần giếng quan sát nàng trắng dưới giếng. Ban đầu chúng bàn nhau nên khe khẽ, kéo có thể làm kinh động, nàng sẽ trốn đi chẳng. Nhưng sau, chúng thấy nàng vẫn tĩnh bơ như nàng trắng trên trời, chúng lấy làm thích lắm. Khi chúa suy luận ra rằng nàng trắng đó là của chính chúng, trời dành cho chúng, cũng như cái giếng sâu kia, như khu vườn này. Nó ngông cho đến nỗi cho rằng các loại vật khác sợ chúng nên đã bỏ khu vườn mà đi nơi khác sinh sống, rằng chúng là con cưng của Trời ngang hàng với loài người (Khi chúa không bao giờ hiểu rằng các loài vật khác ghét *tró khi* của chúng nên bỏ đi. Chim muông không tìm ra cảnh lá làm sao làm tổ? Loài sóc thì chát tại vì chúng chót chét suốt ngày. Dơi không bói ra một quả chín để ăn đỡ lòng).

Ngay cả sự vắng mặt nhiều ngày của viên ngoại cũng được chúa khi suy luận một chiều rằng người kinh trọng chúng, không muốn quấy rầy, để chúng được tự do!

Khi chưa nhìn mẹ bóng nông trắng ló tròn đầy, rang rữ nằm gọn trong đáy giếng. Bằng giọng kêu ngạo, khi chưa hỏi khảy khi con :

— Đố cháu, nông trắng dưới giếng của ai ?

Khi con nhanh nhẩu :

— Thưa bác, của bác cháu ta !

Như được gãi đúng vào chỗ ngứa, khi chưa cười nức lên một hồi, gật gù :

— May khá lắm ! Sau này sẽ oái ngiệp ta.

Nhưng đột nhiên, sự kiêu ngạo làm cho khi chưa trở thành mù quáng và xuẩn ngốc cho đến nỗi nó dùng dùng giận dữ : nó cho là nông trang dám vô lễ với nó không chịu bỏ lên trò chuyện với chúa lễ khun vườn.

Ấy thế là bác cháu bàn nhau tìm cách trị tội nông trắng. Tức thì, hai bác cháu nó kéo nhau trở lại cái chòi chúng vẫn thường tụ tập, kêu gọi hết thầy khi già, khi trẻ, khi lớn, khi bé kéo nhau ra giếng hỏi tội nông trắng. Nhưng cuộc họp này chỉ có những khi nào có đuôi dài mới được dự, vì đó là những họ hàng gần nhất của loài khi quý tộc, theo lời khi chúa.

Sau một hồi bàn cãi, soy tính kỹ càng, khi chúa ra lệnh cho tất cả khi dài đuôi, cứ con này nắm đuôi con kia từ trên một cành cao, tạo thành một sợi dây dài, thả xuống tận đáy giếng. Đầu mỗi dây là khi chúa kiêu hùng, cuối mỗi dây là một khi trung niên có sức khỏe và dẻo dai nhất bọn ; khi này bám thật chặt vào cái cành to nhất, chờ chừng nào khi chúa tóm được nông

trắng lúc bấy giờ khi chúa sẽ kêu, ra hiệu kéo dây lên, thế là xong.

Chỉ mới nghe qua kế hoạch của chúa khi, cả bọn khi dài đuôi ò lên tán thưởng, khám phục sáng kiến tuyệt vời

Chúng không tiếc lời khen tặng lẫn nhau, nào là chúng xinh đẹp nhất, khôn ngoan nhất, hưởng nhiều đặc ân của Trời nhất. Và chúng cười vang lên khi bàn đến cái vóc đáng xấu xí dị kỳ của loài người, đã thô lại xấu, che kín thân thân thể một cách khả ố lại thiếu mất cái đuôi, trông trơ trẽn làm sao !

Nhưng cuộc vui rồi cũng đến lúc tàn. Chúng giải tán, khi nào về chỗ ấy, hẹn đêm mai dùng giờ hành sự sẽ tụ họp nhau tại trện miệng giếng.

VỪA gặp thần dân đuôi dài, khi chúa trịnh trọng khoe khoang là nông trang quá lo sợ cho tính mạng mình trong tay một sinh vật oai hùng không biết sẽ được đãi ngộ ra sao nên đêm nay gầy mặt vài phần.

(xem tiếp trang 41)

Đạo và cử động

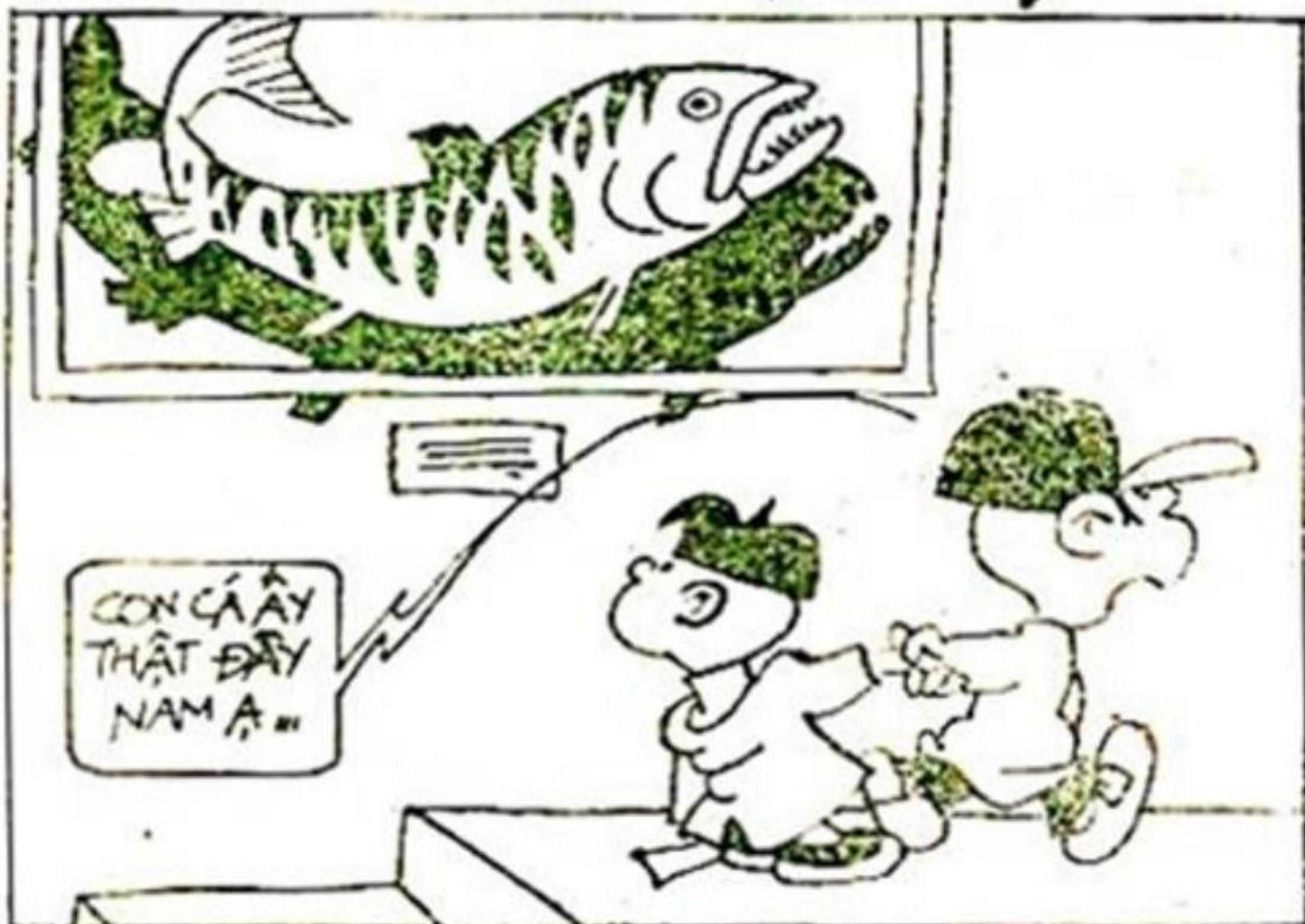
*** tuớ hoa**

Từ đạo của trời học trò Việt-Nam

bé Việt
bé Nam

* ĐÌNH

BẾ CÁI LẮM

DI VẬT CỦA PENNY PLUMER • Hạnh Trân

Hiện tại đang sưu tầm (225)

Ghiền hút thuốc, hoặc tệ hại hơn nữa là hút cần sa, chích ma túy, là một thảm trạng đang xảy đến cho thanh thiếu niên trong hầu hết mọi quốc gia trên thế giới. Họ chỉ biết khoái cảm nhất thời, và không nghĩ đến hậu quả tàn khốc của nó. Ở đây, HẠNH TRÂN xin giới thiệu đến các bạn lá thư của một người mẹ, gởi đến cho đứa con trai 16 tuổi ghiền hút thuốc lá của bà, sau cái chết của đứa con gái 18 tuổi, vì chứng bệnh ung thư. Mong những người trẻ chúng ta nhận thức được hiểm họa của thuốc lá, của ma túy, để tránh và khuyên nhủ bè bạn của chúng ta lánh xa và ngăn ngừa chứng bệnh cho đến bây giờ vẫn được coi là bất trị, đã từng làm bao nhiêu người khổ đau, đơn độc.

THƯ CỦA BÀ MARY PLUMER, GỬI CHO CON TRAI MÌNH LÀ CHRIS

CHRIS thân yêu của mẹ,

Hôm nay mẹ viết thư cho con, vì chị con là PENNY đã chết, vì bệnh ung thư. Điều này, dĩ nhiên, là con đã biết. Con đã trở về nhà năm ngày trước khi chị con chết, để nói chuyện với chị, vui đùa với chị, và tin tưởng với cha mẹ là một phép màu nào đó sẽ giúp chị con sống. Con đã chịu đựng 2 ngày khi chị con ở trong tình trạng hôn mê và ngắt thở, và đã đóng vai hướng dẫn, như một người đã trưởng thành trong thời gian tang lễ của chị con.

Bây giờ con đã trở về trường nội trú — cách xa nhà — như ngày nào con đã ở đây trong thời gian PENNY lâm bệnh. Để cho con ở xa nhà là việc cha mẹ đã cân nhắc kỹ càng. Cha mẹ không thấy lợi nếu giữ con ở nhà để chờ đợi trong văn phòng bác sĩ, hay trong đường đường, trong bệnh viện.

Nhưng bây giờ cha mẹ lại hoang mang. Bởi vì nếu để con ở nhà thì sẽ có lợi hơn. Đáng lẽ con phải ở bên cạnh PENNY, trong bệnh viện. Và đáng lẽ con phải đối diện trực tiếp với chứng bệnh ung thư.

Việc con ở nhà sẽ có lợi hơn. Vì rõ ràng là con không tin rằng ung thư là một cái gì phải làm con lo lắng. Hai đêm trước đây, trước ngày con trở về trường, con đã hôn mẹ khi đi ngủ, và trong phút giây đó, mẹ biết là con đã hút trở lại.

Con đã quên hẳn là PENNY dự định viết một cuốn sách về ung thư rồi phải không? Chị con đã biết chứng bệnh nguy hiểm của mình trong 3 tháng, và rất ước ao được diễn tả căn bệnh này cho những đứa trẻ như con. Bạn thân của chị con là LINDA cũng hứa sẽ trang trí cho cuốn sách.

CHRIS và LINDA đã ngưng hút, vì LINDA đã có dịp tốt hơn con là nó thăm PENNY mỗi ngày trong việc cố gắng chống lại bệnh ung thư. Và LINDA đã bỏ hút vào cái ngày khi PENNY nhìn nó — đôi mắt xanh nhìn đôi mắt nâu — và nói: « Tao ở đây, với những điều mà tao không thích, và cơ hồ mày đang cố gắng để tránh xa ».

Đó là lý do tại sao cha mẹ bây giờ phải nhận việc con ở xa nhà.

LINDA thấy chân và mặt PENNY càng ngày càng ốm. Nó nhận thấy cô học sinh đệ nhị cấp học nhảy đã bắt đầu mất sức, ngày càng sa sút và phải cố gắng lắm mới leo nổi những bậc thang. LINDA nhận nhục chịu đựng với PENNY trong những tuần cha mẹ chờ đợi PENNY hồi sức, dù không tin tưởng lắm.

Sau lần mổ đầu tiên, PENNY bình phục một cách thần tốc. Sau 60 ngày tung hoành, chứng ung thư có vẻ chịu dừng lại. PENNY định ngày đi bơi và tìm cả được việc làm để kiếm thêm tiền may áo quần đi học.

Tuy nhiên, đến một ngày kia, PENNY phải bỏ ngang công việc. Chị con buồn nôn và yếu đến ngã bệnh lại. Kể đó, người của chị con bắt đầu phồng lên như đầy nước, càng ngày càng sưng cho đến một ngày chị con phát khóc: « Má ơi, làm sao chứ không thì con sắp vỡ tung ra đây ».

Cha mẹ gọi điện thoại cho y sĩ đem PENNY đến nhà thương. Nơi đây họ dùng một ống tiêm để rút chất nước trong người PENNY ra. Và chị con về nhà, cảm thấy đỡ hơn.

Sau đó không lâu, một nhóm chuyên viên quyết định cố gắng chích một chất hóa học trong vòng 2 tuần. Sau đó, PENNY có thể về nhà trong một tháng, và trở lại điều trị 2 tuần nữa. Bây giờ, lần đầu tiên, chị con mới nhận thấy là việc nhập học cao đẳng sẽ bị trì hoãn. Nhưng linh thần chị con rất vui vẻ, chịu đựng sự điều trị và làm quen với việc chống lại chứng ung thư cho đến khi toàn thắng. Chị con ước ao, một cách tuyệt vọng, là chóng được bình phục.

Tại bệnh viện, PENNY phải chịu chích mỗi giờ một lần. Hóa chất đã chặn được bệnh ung thư; nhiều chất thuốc đã thắng được

● Tôi ưa sách cũ, rượu lâu năm, duyên thắm, nhưng bạn cố trí vẫn là quý hơn cả.

Austin DOBSON.

● Tình bằng hữu là sợi dây ràng buộc tấm lòng của cả thế gian.

X.

● Hạnh phúc lớn nhất trên đời là tình bạn. và hạnh phúc lớn nhất trong tình bạn là có một người đồ gỏi góm tâm tình.

A. MANZONI.

● Không nên thăm viếng luôn những người bạn thân nếu muốn gìn giữ mãi họ với ta.

Henry BECQUE.

● Khi ta thất tín tưởng ở tình bạn, ta nên tìm cách làm mình trở thành một người bạn gương mẫu rồi hãy tìm cách kiếm bạn cho mình.

Georges BERNANOS.

chưng nồn mừa mà hóa chất đó có thể gây ra; chất bạch đàn nhân tạo đã thay thế chất đạm đang dần mất vì chất lỏng xâm lấn trong người; thuốc tru sinh đã ngăn được truyền nhiễm; các chất bổ được đưa vào mạch máu PENNY.

Sau nhiều giờ như thế, kim chích cũng trở thành vô dụng. Da PENNY đã sưng lên với những chỗ phồng vàng rực như thứ chất nước đã bị đẩy, ngấm lạc vào những vùng da thịt khác. Kim chích cứ bị đẩy ra, và sau đó lại được ấn vào.

Đây là một lý do kỹ thuật đã khiến một nữ y tá giỏi trở nên vụng về. Nhưng ngay cả những người tài cũng phải gặp trở ngại khi những mạch máu bị lam dụng quá và cánh tay đã bị bầm tím vì những vết do kim không chích vào được.

LINDA đến bệnh viện mỗi ngày, đôi bạn chúng nó chơi cút bắt hàng giờ, và trò chuyện, và vờ như PENNY đã bình phục. Mãi về sau cho đến ngày LINDA không thể nói chuyện với PENNY được chút nào nữa; vì PENNY phải chịu chụp thuốc để nằm im cho dịu cơn đau. LINDA đã chờ bên giường khi PENNY rên rỉ và làm những cử động vô ý thức trong giấc ngủ. Chị con thương chồm lên và vùng khóc nức nở, rồi thức giấc. Dần dần, chị con có thể kể lại được giấc chiêm bao và nói chuyện... cho đến một lúc, chị con cảm thấy cần thiết, biết hỏi đến việc tiêm thuốc khác.

Hầu hết những nỗi đớn đau của PENNY đều gây ra bởi những vết sưng do ung thư trong phổi chị con. Những vết u này đã sinh ra sự tích tụ của chất nước mủ. Chất này đã làm cho chị con mất sức, ngạt thở, cho đến khi chịu hết nổi, chị con la lên: « Bác sĩ, con không thể thở nữa, bác sĩ không thể làm gì giúp con thở được ư? »

Vì thế, người ta đã làm những gì họ có thể làm. Vì y sĩ tử tế, tốt bụng của chúng ta, người đã thương PENNY vì chị con đã mỉm cười can đảm chịu đựng, cũng như chị con thương ông ta vì đôi bàn tay nhân ái, dịu dàng, người đã đưa vào một chiếc kim dài giữa những xương sườn của chị con và từ từ rút ra từng kim chích chứa đầy chất nước lên màu cam, đầy chất đạm và những chất sống khác. Sau đó : một ống tiêm khác cũng được ấn vào phía dưới bụng của chị con, nơi đây, ông ta cũng rút ra 2 phần tư khác cũng cùng thứ nước lên này.

Cùng lúc, một chất phóng xạ, mua về từ Nữ Ước, được đưa vào vùng phổi của PENNY để cố gắng ngăn chặn sự bành trướng dữ tợn của căn bệnh. Bị trời gợn lại như nằm trong cái ống, PENNY cảm thấy khó khăn để tạo một vị thế an toàn trên giường. « Má, con đã làm gì lỗi ? » Một ngày nọ chị con đã hỏi má như vậy « tại sao con không bình phục hử má ? » Không có lấy một câu trả lời. Chị con không làm gì lỗi cả, và những vị bác sĩ không biết làm cho phải, dù họ đã tranh đấu như mãnh hổ để đánh lại sự sống cho chị con. Nhưng chứng ung thư bành trướng mỗi ngày một nhanh.

Những tuần cuối làm PENNY quá yếu đến không viết nổi cuốn sách mà chị con muốn tặng con và em con, những đứa trẻ cô về nghĩ rằng hút thuốc là đúng. PENNY đã chết vì ung thư, chứng bệnh đã phát xuất ở dưới bụng chị con và lan tràn đến gan, đến phổi. Chị con chết vì một kẻ thù làm chị con ngạt thở, kẻ thù không thể được tha thứ, được hiện diện trong thuốc thang, trong lời cầu nguyện. Trong những ngày đau đớn ấy, vì chị con trở nên ngày càng sa sút, cha mẹ đã hỏi nhiều vị bác sĩ học thực uyên thâm chỉ đọc một câu hỏi : « Tại sao ? Tại sao PENNY lại bị ung thư ? ».

Một chuyên viên về chứng bệnh này đã trả lời câu hỏi của cha mẹ : « Đây thật là một câu hỏi cực kỳ khó khăn khi trả lời. Vì có hàng trăm loại ung thư khác nhau. Và cho đến nay, chúng tôi đã biết được nguyên nhân trực tiếp của một vài loại thôi. Và trong những loại này, người ta sẽ không tin là nó có được ».

Con cũng sẽ không tin, có phải không CHRIS ? PENNY đã mắc phải điều mà chị con không muốn, và chị con ao ước là con phải nhận thức rằng điều đó sẽ xảy đến cho con.

Con không nghe lời chị con sao CHRIS ?

Thương yêu,

Mẹ của con : MARY PLUMER

ĐẠM TRẦN. SAIGON

MA TÚY VÀ HỌC ĐƯỜNG

Sưu tầm và dịch (20.9)

Nạn nghiện ma túy đang là mối quan tâm hàng đầu của mọi quốc gia trên thế giới. Phải nói đây là một thảm họa, vì người nghiện ma túy không những cá nhân họ đã thành thân tàn ma dại, vô dụng, thừa thãi đối với sinh hoạt chung của dân tộc, họ còn là thứ ký sinh trùng sống bám, làm tê liệt, ung thối xã hội, vì một khi cơn nghiện dấy vô thân xác, họ sẵn sàng nhúng tay vào bất cứ tội phạm và tội ác nào.

Tại VN, cuộc chiến tranh đau thương phi lý vừa có cơ tàn lụi thì nạn nghiện ma túy cũng đã trở thành mối đe dọa, nhất là đối với giới trẻ.

Theo một tiết lộ mới đây của ông Quân đốc đài phát thanh Đà Nẵng, riêng tại trường Trung học CMT hiện có 37 học sinh nghiện Si ke (tiếng lóng để chỉ bạch phiến) đang được điều trị tại Bệnh viện cùng với một giáo sư. Vị GS này đã «cai» được, và tình nguyện đứng ra làm Trưởng Ban bài trừ... hút si ke tại địa phương (Theo Phương Thủy, Chính Luận ngày 17-5). Đà Nẵng là nơi trước đây, khi chiến tranh còn «phồn thịnh», có rất đông quân đội đồng minh đóng quân, vắng lại. Đó chỉ mới một trường, và trường CMT chỉ có 37 học sinh nghiện ma túy, hay chỉ mới 37 học sinh được khám phá

đề chữa trị? Không biết. Nhưng nếp sống học đường, nơi từ khi có chữ nghĩa, chỉ đề đào tạo nhân tài, đã bị đe dọa.

Bộ Giáo Dục đầu tháng Năm vừa qua đã chính thức triệu tập một phiên họp liên Bộ, gồm các viên chức cao cấp các Bộ, Phủ, Tổng Nha v.v... liên hệ trong nội các, đề tìm biện pháp ngăn chặn và bài trừ ma túy tại học đường. Phiên họp đã phân tích sâu rộng vấn đề trên 3 phương diện: nguồn cung cấp ma túy, phương pháp truy tìm (người nghiện) đề chữa trị, và các biện pháp ngăn ngừa.

Các viên chức đã xét thấy rằng yếu tố căn bản để bài trừ tệ đoan ma túy là cần phải thực thi một cách liên tục mọi hình thức, giải thích đề giáo dục quần chúng khiến cho mọi người ý thức được tầm mức nguy hại do ma túy gây ra cùng các ảnh hưởng lâu dài của nó về sau. Mọi người cần được hướng dẫn thường xuyên để có một quan niệm rõ ràng và dứt khoát rằng ma túy là một độc dược cực kỳ tai hại, không được sử dụng.

Riêng các người nghiện ma túy cần phải được chữa trị đến nơi đến chốn và đặc biệt lưu tâm đến bệnh diện tâm lý của căn bệnh.

Ngoài ra, cần phải tổ chức và vận động các giới trẻ tham gia các sinh hoạt thanh niên lành mạnh để ma túy không còn môi trường nảy nở.

Theo người «trong cuộc», nghĩa là người đã nghiện và đã may

(xem trang 41)

CƯỜI

A 39.— LỜI TRÉ

Bé Tí :

— Nội ơi có phải mình đeo kính thì thấy vật gì cũng to, hết phải không nội ?

— Ủ ! phải đó ! cháu nội ngoan quá

— Vậy khi nào cắt bánh cho Tí nội bỏ kính ra nhé !

THANH MAI

A 40.— TIN KHỦNG KHIỀP

Bà nội đang ngồi nghe Tí đọc báo, bỗng bật nhồm dậy lắp bắp hỏi, mặt tái xanh :

— Sao ? cháu nói sao ? bà nghe không rõ, cháu đọc lại lần nữa coi !

Tí chậm rãi :

— 10 giờ đêm hôm qua, 1 chiếc xe tăng đã cán 2 con ốc sên tan xác, chưa biết rõ nguyên nhân !

TÍ XÌ TRUM

A 41.— NGHIỆN

Vợ : Anh nên bỏ thói hút thuốc đi. Anh mua thịt bò về ăn thì sẽ cai được sự nghiện thuốc.

Chồng : Anh sẽ nghe lời em.

Một tháng sau, người vợ rụt rề nói với chồng :

— Em thấy anh hết nghiện thuốc em mừng lắm. Nhưng anh cứ hút thuốc thì hơn.

— Tại sao ?

— Em thấy anh bắt đầu nghiện thịt bò rồi.

ẢO ÀNH

A 42 — LỘN...

Hai anh bạn nằm chung giường, đắp mền tận cổ. Anh A nghe ngửa chân, bèn thò tay gái trong mền. Chợt cảm nhận :

A : Mình gái mình mà như gái cho ai.

B : Mình hồng gái mà như ai gái mình...

THIÊN LÔI

A43. — «MÔNG»

Giờ Pháp văn Thầy đang giảng bài thấy Tí liến láu «người nhện» Thầy gọi :

— Tí, móng (monde : thế giới) là gì ?

Tí trả lời ngay :

— Dạ thưa thầy, là cái bàn tọa ở. Cả lớp cười ầm.

THỤY LOAN

A 44. — MUA KẸO

Ba đứa trẻ vào một tiệm bán kẹo. Đứa thứ nhất :

— Bán cho em một đồng kẹo bạc hà !

Chủ tiệm nhìn quanh quất không thấy. Chợt nhớ mình mới cất hàng hôm qua và đang để trong nhà, bèn chạy vào kệ nệ mang thùng kẹo ra bán cho đứa bé, xong đem vào nhà cất. Ông hỏi đứa thứ hai :

— Còn em mua gì ?

— Dạ... bán cho em một đồng kẹo bạc hà nữa !

● Kẽ biết tốt cả về bạn mà vẫn yêu thích bạn, đó là bạn thốn.

X.

● Cái gì dùng nhiều quá sẽ bị hư đi. Nhất là tình bạn.

W. H.

Chủ tiệm nhăn mặt. Nhưng cũng chạy vào ôm thùng kẹo bán cho đứa bé. Xong, để để phòng «tai nạn» vừa qua, chủ tiệm hỏi luôn đứa bé thứ ba :

— Em cũng mua một đồng kẹo bạc hà nữa chứ ?

Đứa bé đáp :

— Thưa không !

Chủ tiệm bèn đem thùng kẹo vào cất, và trở ra vui vẻ hỏi :

— Nào bây giờ em mua gì nào ?

— Dạ... bán cho em... hai đồng kẹo bạc hà !

HOÀI LONG THẾ VU

● Kỳ này nụ cười mang số A 44 của H.L. Thế Vũ (Mỹ Tho) được coi là «bồ» nhất. Đầu Bò sẽ gửi đến bạn Thế Vũ một cuốn truyện Hoa Đô làm kỷ niệm.

chiếc đồng hồ của em (168)

TUỔI HOA

PHƯƠNG LINH

Đi học về chưa đến cổng nhà, mấy đứa em của Ngọc đã chạy tóa ra và reo ầm lên :

— A ! Chị Ngọc về.

— Chị Ngọc về tại bây ời !

Thằng Mẫn em út tôi nó cứ tranh lấy cái cặp đôi xách.

— Chị Ngọc đưa em xách cặp cho.

Tôi cười :

— Thôi để chị xách, đi học về mà đi tay không người ta cười cho mất mặt.

Thằng Mẫn không đòi xách cặp nữa, tôi dắt nó về nhà.

Rồi lòng làm ra quan trọng con Châu em kế tôi niu áo, nói nhỏ :

— Chị Ngọc ời, em nói cái này này...

Tôi hồ hững :

— Nói cái gì ?

— Em nói điều này quan trọng mà.

Tôi hơi ngạc nhiên cái mặt nửa nghiêm trang nửa đùa cợt của nó :

— Ủ ! Thi nói đi tao có gì đâu !

— Mẹ bán hết Tuổi Hoa của chị rồi !

— Bán TH ? Mà sao lại bán ? Tôi hỏi dồn.

— Thi chả biết nữa tự nhiên mẹ

đem bán kỷ cho cái bà bán ve chai hết rồi !

Tôi trợn mắt :

— Thật không ?

— Thật ! Ai thêm nói đùa.

— Thôi về. Tôi buông hai tiếng cộc lốc rồi bước nhanh về nhà.

Về đến nơi, tôi thay vội áo dài và cắt cặp vào tủ rồi chạy xuống bếp chứng như còn chưa tin lời mấy đứa nhỏ.

— Mẹ ời ! Mẹ.

Mẹ tôi quay ra, nhìn tôi và nói :

— Cái gì mà chưa về đến nhà đã hét ầm lên thế ! Con gái mà hư.

Tôi không trả lời xoay qua hỏi mẹ :

— Có phải mẹ bán hết TH của con rồi hả ?

— Ủ ! Tao bán hết rồi, ai bảo mày cứ bày ra đây nhà ấy. Chỗ nào tao cũng thấy nên tao mới vào mà bán đi cho nó rảnh.

Bỗng nhiên tôi bật khóc nức nở. Con tức làm ngẹn cả cổ.

— Ủ... Con không biết đâu, con bắt đền mẹ đấy !

— Bắt đền cái gì ?

— Ủ... Con không biết, mẹ đi tìm cái bà ve chai bảo bà ấy trả TH lại

cho con, công con mua bao nhiêu năm trời bây giờ mẹ lại bán đi.

Mẹ tôi vọt vát :

— Ai bảo mày cứ bày biện ra đây nhà thì tao phải bán đi chứ !

— Mấy đứa bé nó bày chứ con bày à ! Tôi cãi.

— U... Con cất ở tận trong ngăn tủ mẹ cũng lôi ra mẹ bán hết. Thì vậy mà mẹ bán cho bà ấy gói hàng à !

— U... Con không biết đâu. Mẹ đi tìm bà ấy cho con đi.

— Tìm ở đâu mà tìm

— U... Kệ mẹ, con bắt đền mẹ đấy. Con không biết đâu, con không thêm ăn cơm nữa.

— Không ăn cơm thì ăn gì ?

— Mai con không đi hái rau cho nữa.

— Không hái thì thôi !

— Con không thêm cho heo ăn nữa.

— Tao cho cũng được

— Con không thêm rửa bát, giặt quần áo. Không làm gì hết. Con bắt đền mẹ đấy !

Tức mình tôi hét ồm lên :

— Năm sau con không thêm đi học nữa.

— Không đi học thì đi đồ rác.

Tôi hét to hơn :

— Con không đồ rác.

— Tao không cãi với mày !

— Con cứ khóc đến bao giờ mẹ tìm được bà ve chơi mới thôi.

Nói xong tôi càng hét to lên làm mấy đứa bé ngơ ngác nhìn :

— Ơ ! Chị Ngọc khóc mày ơi.

— Mẹ bán hết thì của chị ấy xong chị ấy khóc.

Đang tức mình tôi lại đâm bực thêm. Đi lên nhà, gặp cái gì tôi đá cái đấy. Đánh chó, đánh mèo lung tung. Mấy đứa nhỏ nó cứ cười trên tôi, tức mình, tôi ra cốc cho mỗi đứa một cái lăm chùng nó chạy hết. Còn một mình tôi lên giường nằm khóc rưng rức cho đến lúc ba tôi đi làm về và ngủ quên lúc nào không biết. Có nghe thoáng thấy nhiều tiếng gọi dậy ăn cơm nhưng tôi không dậy. Cứ thế ngủ cho đến chiều.

Lúc ngủ dậy, mẹ tôi đã đi cắt rau heo về nấu cơm từ lúc nào. Hai đứa đi học chiều còn con Anh và thằng Mẫn không biết đi chơi đâu hết. Bỏ đã đi làm, còn mỗi mình ở nhà. Bụng đói, miệng khát. Tức mình tôi nằm đập giường thình thịch và khóc tí tí.

Một lúc như thế, vẫn chưa có ai về. Thôi kệ ra mò bát cơm nguội đã, đói gần chết rồi đây này. Nghĩ xong một lúc tôi mới dậy được ra chỗ bàn ăn lấy bát xúc cơm. Con

Có phải mẹ bán hết Tuổi Hoa của con rồi hả? TH 202 - 19

có mỗi tí thức ăn, mỗi tí cá độc là xương thôi, chúng nó lóc hết thịt rồi. Thế này làm sao mà ăn được, thà ăn với muối còn sướng hơn... Nói thế chứ đang đói cái gì cũng ăn được, tôi ăn một mạch hết ba bát cơm, ăn gần hết bát thứ ba thì bị hóc cái xương ở cổ. Tôi ho sặc sụa, ho chảy nước mắt. Đánh rơi vỡ cả cái bát lúc nào không biết, cũng không thèm nhặt. Đi vào nhà uống mấy ngụm nước mà nó vẫn còn vương vương.

Đã bị bán hết TH lại còn bị hóc cá nữa, sao tôi xui thế này. Đang nhiên cơn tức giận lại lại nổi lên đúng đúng tôi lại đập phá và khóc rưng rức... Ơ hay. Sao tôi hay khóc thế này không biết. Tính tôi nó thế làm sao tôi không khóc cho được. Cứ thế cho đến lúc mẹ tôi về.

Nhìn thấy cái mặt tôi sưng húp lên vì khóc. Mẹ tôi bảo :

— Sao lúc nào mày cũng khóc thế này ! khóc như cá đuối lên. Khóc gì mà khóc nhiều thế. Tao lờ rồi thì thôi chứ ! Cứ ăn và thế này tao lấy đầu ra cho mày.

— Tao đưa tiền cho mày mua nhá !

Tôi nói láo lếu :

— Mẹ nói như Mỹ ấy ! bây giờ làm gì có những số cũ mà mua.

Mẹ tôi thở dài :

— Không mua được thì chịu chứ còn làm sao bây giờ.

— Thế sao mẹ bán của con đi

— Ai mà biết được.

Cứ thế, cho đến hôm sau thì tôi ốm luôn rồi đấy. Không dậy được nữa, người mệt mỏi, nóng bừng. Đầu nhức nhối như muốn nổ tung ra. Cả nhà ai cũng lo lắng cho tôi hết. Nhất là mẹ, mẹ mua hết thuốc

này đến thuốc nọ cho tôi uống nhưng tôi không uống được. Đêm nằm mê sảng những hình bóng quái dị gì đâu đâu. Người tôi mệt mỏi, khó thở. Nóng muốn vỡ cái đầu ra. Có đêm tôi nằm mơ mẹ tôi đi kiếm được cái bà bán ve chai. Bà ấy mang TH về tận nhà cho tôi. Mẹ tôi nói : « Bà biết không, cháu nó khóc hết nước mắt ». Và tôi thấy bà bán hàng chép miệng : « Tội nghiệp ! Tôi đem trả lại cho cô ấy đây. » Tôi sung sướng ôm những quyển TH yêu quý vào lòng. Đây cái bia có cô bé đang chích rút đầu rút cổ trông dễ thương ghê. Đây cái bia có thằng bé đang bế con chó vào lòng. Đây cái bia có cô bé đang ngâm gong cổ, hai cái mắt tròn xoe như hai hòn bi trông xinh thật là xinh. Anh Vi Vi vẽ đẹp thật là đẹp này, cái bia nào trông cũng mát con mắt, chỉ muốn mở ra coi cả ngày thôi : Tất cả những cuốn TH như những khuôn mặt thân yêu trước mắt. Thật gần, không bao giờ xa tôi nữa hỡi người bạn thân yêu.

Nhưng đến lúc tỉnh dậy, sự thật thì vẫn là sự thật. Đó chỉ là giấc mơ không hơn không kém, tôi lại khóc. Mẹ tôi dù thế nào cũng không được. Ơ hay ! Sao tôi làm khổ mẹ tôi thế này. Mẹ hiền lành. Mẹ dịu dàng. Mẹ đáng yêu. Mẹ khổ sở vì tôi, sao tôi có thể giận mẹ đến thế được. Mẹ ơi ! Con không giận mẹ nữa đâu. Con ăn hẳn đủ làm mẹ buồn từ hôm nọ đến nay. Nhưng con ốm rồi, con làm khổ mẹ nhiều quá.

Đang mải man suy nghĩ bỗng có tiếng hát ở một máy thu thanh nghe thật to :

« Hôm nay ngày chúa nhật. Vườn tao ngộ em đến thăm anh »

Tôi bất buồn cười vì nhớ ra hôm nay cũng là ngày Chúa Nhật thật. Tôi đã thấy đó, ngồi đây được rồi. Nhưng Chúa Nhật như thế này thì cũng như không, có đi đâu được đâu, ra ngoài thì nhớ lại trùng gió cái thì chết. Chết thì cả nhà lại phải «khóc lóc thảm thiết». Nhất là mẹ ấy. Mẹ thương con nhất thì mẹ lại khóc nhiều nhất.

Nhưng tôi không chết mà tôi ốm. Ngồi đây, bỗng nhớ lại những Chúa Nhật trước. Chúa Nhật nào cũng là những ngày vui của tôi. Không phải làm mà, chỉ có giặt quần áo với ăn xong lại rửa hai bữa bát. Vậy đâu có ăn nhăm gì làm tí xong rồi đi chơi. Cứ Chúa Nhật nào cũng vậy. Tôi với nhỏ Minh hai đứa chỉ có đi chơi thôi. Kiếm được cái xe đạp, Môbiết hay Honda bất kể miễn có xe là đi không có xe thì lại đi bộ. Đi chơi lung tung hết. Lên nhà nhỏ Bông với nhỏ Loan chán rồi lại đi chỗ khác. Mà hai đứa đi bộ khỏe lắm, đi được xa vô cùng chả bù đi với cái lảnh tí nó đã kêu mệt ừm cả lên.

— Tôi nghiệp nhỉ? Có mấy cuốn Quê xa thôi mà gầy đi bao nhiêu.

Nhưng hôm nay ốm rồi. Không đi được nữa. Không biết cái Minh nó đang làm gì, có nhớ đến tao không.

Mẹ tôi mang thuốc ra cho tôi và dịu dàng nói:

— Đây uống thuốc đi con. Uống đi cho nó khỏi rồi còn đi học, không có các bạn lại mong.

Tôi nhìn mẹ không nói. Cầm lấy hai viên thuốc tôi uống một hơi hết, chả bù với mọi khi. Con thương mẹ quá. Mẹ ơi!

— Bỗng có nhiều tiếng reo của em tôi ở ngoài sân:

— A! Cậu xuống!

— Bố ơi! Cậu xuống.

— Mẹ ơi! Cậu.

— Cậu ơi! Chị Ngọc chị ấy ốm rồi!

Tôi nghe thấy tiếng cậu hỏi:

— Thế hả, chị ấy ốm làm sao?

— Tại Mẹ cháu bán TH của chị ấy thế là chị ấy khóc xong chị ấy ốm luôn.

Thằng Thành nó khoe thêm:

— Chị ấy khóc sưng cả mắt.

— Đạo này chị ấy gầy đi bao nhiêu.

— Tôi nghiệp nhỉ? Có mấy cuốn TH thôi mà gầy đi bao nhiêu.

— Đâu có phải cậu. Nhiều lắm, phải đến chục ký là ít.

— Nhiều vậy cơ à!

— Vâng.

— Đâu! Để cậu xem chị ấy ốm như thế nào mà thằng Thành có khoe gầy đi bao nhiêu.

Mẹ tôi nói:

— Cháu nó đỡ rồi.

— Vậy hả? Nhưng làm sao mà ốm vậy.

Tôi cười. Cậu biết dư rồi còn hỏi. Xấu hổ cả ra.

Cậu hỏi rồi cậu lại trả lời :

— Bị mẹ bán hết Tuổi Hoa chứ gì !

Tôi lại cười. Mẹ tôi nói :

— Gớm. Nó cứ bày đầy dẫy ra nhà ấy. Xong tôi mới lúc mình tôi thu hết từ đầu đến đuôi bán hết đi cho nó rảnh.

— Thế là nó giận mẹ. Nó ốm. Nó nhịn ăn cả mấy hôm.

Tôi vọt vọt :

— Tại con không ăn được chứ bộ.

— Mấy hôm đầu, lúc nào nó cũng khóc, khóc như củ đầu lên, dỗ nó thế nào cũng không được. Ngồi đầu nó cũng khóc, rồi nó còn đánh em, đánh chó đánh mèo chỉ chèo.

— Nó bị khủng hoảng. Cậu tôi nói.

— Rồi ai nó cũng cãi vau vau ấy.

— Bây giờ còn không ?

— Bây giờ thỉnh thoảng nó vẫn khóc đấy !

— Nó còn cứ bắt đi tìm cái bà ve chai nữa cơ chứ.

— Để làm gì ?

— Để đòi TH lại cho nó.

Tự nhiên mọi người lại nhắc đến nỗi uất ức của tôi bấy lâu làm tôi bật khóc. Mấy đứa nhỏ đứng ngoài nó còn nhái lại trên tôi nữa.

Cậu tôi đỏ :

— Thôi nín đi. Để mai cậu mua cho. TH đóng bộ chứ gì ?

— Sức gì có TH cũ mà cậu đòi mua.

— Thế từ số nào ?

— Từ số Một.

Cậu tôi ngưng lại một lúc rồi nói :

— Để xem. Cậu có thằng bạn nó cũng có mua TH từ bộ một cho tôi bây giờ. Mà hình như dạo này không thấy nó coi nữa. Tại lớn rồi. Để cậu bảo nó để lại cho nhà !

Tôi mừng quá, đến nỗi đang ốm cũng phải nhồm dậy, lau vôi đồng nước mắt :

— Cậu nói thật nhá !

— Thật chứ nói đùa à !

— Cậu đi ngay đi.

— Để đến mai.

— Đến mai cũng được nhưng cậu phải nhớ nhé !

Cậu tôi giơ một ngón tay :

— Nhớ. Và quay sang mẹ, cậu tôi đùa :

— Nào ! Bây giờ mẹ nó còn dám bán TH của nó nữa không ?

Mẹ tôi cười, đùa lại :

— Tôi chịu.

Tôi vui quá nên cười thật tươi. Giấc mơ đêm nào sắp thành sự thật. Tôi thầm cảm ơn cậu. Cậu thương anh em chúng tôi thật nhiều. Tôi lấy gì để đền ơn cậu đây. Có cái xe Honda thì anh em cứ phá thật lực, phá đến nỗi cái xe mới đầu thật đẹp mà bây giờ rơi vỡ mất hai cái gương, méo mất cái giỏ, xe thì kêu rè rè ấy mà cậu chẳng nói gì, lại còn phải sửa thêm cho nữa. Nhưng thôi, quên hết. Tôi sắp gặp lại những khuôn mặt thân yêu của tôi. Người bạn yêu dấu của tôi. Bạn nhé !...

PHƯƠNG LINH

Ngọc

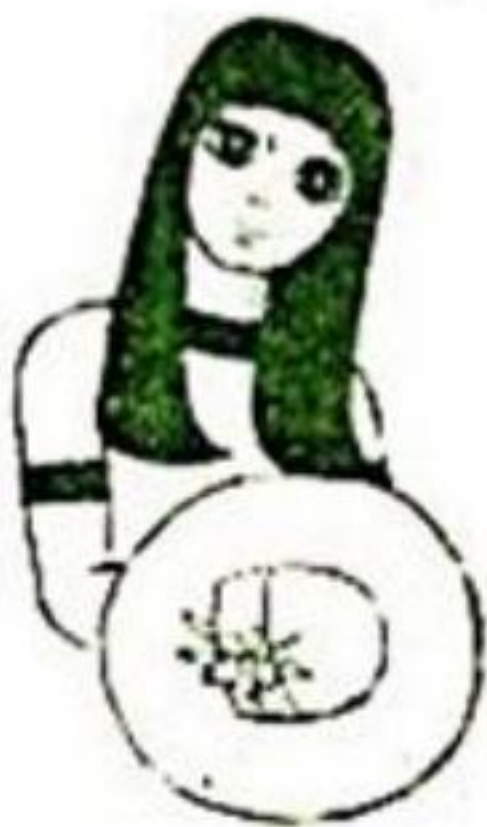
NGUYỄN LY

Thuộc dục, Chín
Thuyền (X.73)

Đôi

mắt

Niệm khúc (209)

Buổi sáng trời mưa
Như đôi mắt buồn ngủi đứng trong
cửa sổ

Nhớ ánh nắng vàng
Bé biết không?
Ở đây phần trắng cầm tay
Nhìn xuống những dòng bàn lau xao
áo trắng

Có đôi mắt nhìn lên
Ngắm thơ tha thiết
Như mắt bé buồn chiều thương là
thư bay

Ở đây ta chợt tìm thấy ta
Đã đổi lòng mình những năm dài
tháng rộng
Vẫn nhớ vô cùng giọng hát chim
khuyến

Bấy giờ
Bé ở đâu đôi mắt phớt xanh một
lời hồ hên

Đã với bụi ngủi
Trong biển nhớ buồn tênh
Buổi sáng trên những hành lang lạ
Không phải hành lang có em
Và màu đỏ mặt trời
Nỗi cô đơn trống rỗng
Đếm trên những khuôn mặt học
trò bé bỏng

Nhớ về em
Phần trắng băng đen như một lời
thả lơi

Như một lời gian dối
Ngỏ với anh rằng
Quên em đi!
Buổi sáng với những bóng khuôn
trở về

Có đôi mắt ngày thơ tha thiết
Chăm chú học bài
Ở đó,

Anh đã thấy em một chiều mưa
trút lá

Đôi môi xinh như một đóa hoa hé nở
Nghĩ đến cuộc đời
Đã từ lâu lắm rồi!

● HỒNG HẠNH phụ trách

MỘT lần nữa, hè lại đến. Sau những tháng dài học tập chuyên cần, đây là lúc Tóc Dài có thể nghỉ ngơi một cách thoải mái, và một hôm đẹp trời thật rảnh rỗi, Tóc Dài hãy xin phép bố mẹ cùng vài người bạn tổ chức một cuộc cắm trại.

Đi pic nic (tiếng thông dụng) bây giờ không còn là một thú vui trường giả nữa, chúng ta có thể tổ chức một buổi trại vui mà không tốn kém cho cha mẹ là bao nhiêu. Hơn nữa, sau một ngày nghỉ ngơi như vậy, chúng ta sẽ cảm thấy khỏe mạnh hơn lên, vì được hít thở khí trời trong sạch, và sức khỏe là điều thiết yếu giúp ta chống lại những bệnh tật của thành phố.

Dưới đây là vài ý kiến chi góp cùng các tóc dài để xếp đặt một ngày trại vui tươi.

(1) Trước khi đi, các tóc dài hãy họp nhau để chọn địa điểm trước, đừng quá xa, mất nhiều thì giờ đi, về, hết được nghỉ ngơi.

(2) Tóc dài nên mặc gọn gàng và

giản dị (quần tây với áo cụt tay là tốt nhất). Tóc dài cũng đừng quên mang theo mũ, phòng hờ cái áo mưa vì mùa này ta có thể gặp một cơn giông bất ngờ.

(3) Những thức ăn mang theo nên chọn những thứ gọn gàng, chẳng hạn như :

- Bánh mì mới (Đừng mua Sandwich, bánh mì tuột ấy mà)
- Thịt hộp (nên cắt trước ở nhà)
- Rau sà-lách, cà chua, dưa leo.
- Tiêu, muối, chanh, đường.
- Trứng luộc (không có nó, không thành pic nic)

— Các em có thể mang thêm ít trái cây trong mùa, và bánh ngọt khô để dùng tráng miệng, thêm dấm quả chanh pha nước, vừa lành lại ít tốn.

(4) Đồ trang bị cũng nên giản tiện. Ta hãy mang theo một khăn trải bàn bằng ni lông, nhiều khăn ấm bằng giấy, đĩa, ly cũng nên mua bằng thứ giấy cứng, dao, muỗng, bình đựng muối tiêu bằng nhựa không vỡ.

Em gái cũng đừng quên mang theo một túi ni lông lớn, để khi ra về, chúng ta thu dọn tất cả rác rưởi vào đó và đem vứt ở chỗ đồ rác công cộng.

Và bây giờ, chị chúc các tốc dài một ngày trại vui tươi và thật thoải mái.

● THƯ VỀ EM

— *Phạm thị Thúy Quỳnh (Sg).*

Rất tiếc hôm ấy đã không được gặp em. Chiều thứ bảy nào rảnh, ghé chơi cùng chị nhé. Mến

— *Mộng Trinh (Đà Nẵng).* Vì trang báo có hạn nên chị không thể đăng tất cả các ý kiến của các em. Tuy nhiên chị vẫn gửi báo tặng, và em nhận được báo là vì vậy. Mong lại được nhận ý kiến của em ở đề tài tới.

— *Thầy Minh (Vĩnh Bình) :* Nhận được báo chưa em ? Chúc em một mùa hè vui nhé.

— *Đặng Vĩnh (Xứ Phan) :* Mập, ốm, cao, gầy gì thì cũng Tóc Dài cả. Tất cả các bạn vui đón em vào vườn. Trả lời em rồi, vui không cô bé ?

— *Bích Chánh (Phan Rang) :* Rất tiếc không thể trả lời thư riêng cho em. Thôi hãy lòng ở trên trang báo này vậy nhé. Tất cả các bác, các chú, các anh chị trong tòa soạn xin gửi đến em những lời chúc đẹp, như của em vậy.

HỒNG HẠNH

☐ Có lỗi đã là một điều lỗi,

Không chịu nhận điều lỗi lại là một điều lỗi nữa.

LÀ KHÔN

bạn đọc viết

cho tuổi hoa

- Em về Kon tum hơn một tháng nay rồi. Và em tiếp tục làm thơ gửi về tòa soạn đây! Anh biết không? Ở cái tỉnh heo heo hút gió này, em tìm hết các sạp báo, tiệm sách... mà chả có một quyển Tuổi Hoa. Chỉ có Tuổi Hoa là hiếm muộn thôi. Còn các loại báo khác treo lủng lẳng đầy cả anh ạ. Vì thế em phải gửi gắm về chủ Quản Lý đề mua năm đó. Nếu em có tiệm sách em sẽ mua Tuổi Hoa về bán, em chắc chắn nhiều người mua lắm. Chỉ tại chủ tiệm không mua thôi.

LÊ BĂNG THU HƯƠNG

Tại sao thế, tình Phát Hành ơi? Xin nhớ đến các em thiếu nhi miền « Cao châu gió lạnh mưa mùa » với.

- Máy tháng nay, tờ báo TUỔI HOA của tôi em càng ngày càng khởi sắc, khiến cho em là một người « ít nói » nhất, mà hôm nay cũng phải nổi hứng có vài lời khen tặng rất là thành thật đến anh và ban biên tập.

Anh biết không, em đã theo dõi cuộc đời của TUỔI HOA từ lúc mới bắt đầu, đến nay trải qua đã biết bao năm rồi. TUỔI HOA đối với em như một cái gì thật là thân thiết.

Hôm nay đề ra mắt một người mới mà cũ, em xin góp mặt một bài nho nhỏ...

H.M.Đ.
(Sài Gòn)

Xin cảm ơn, người bạn thân ít nói.

- Lão lắm, cháu không nhớ từ lúc nào, cháu đã mê Tuổi Hoa và mê mãi đến bây giờ. Hiện tại cháu không thể thiếu T.H. được nữa. Con làm cho cháu nó, T.H. có công nuôi dưỡng tinh thần cháu.

Nhưng chú ơi! Cháu vẫn thấy mình kém về văn chương quá, tuy đã coi T.H. thật lâu nhưng chưa một lần góp mặt trên T.H., đây là một điều lắm cháu buồn

không ít. Châu chỉ biết thưởng thức, biết coi mà không biết viết. Chính điều này làm châu thấy e ngại chưa dám xin gia nhập vào gia đình T.H.

LÊ VĂN TÔI
(Phon Thiết)

Châu vừa đang góp một đồ.

● Bán nguyệt san Tuổi Hoa cũ như quả đất rồi mà hôm nay em mới biết. Thật là ..bán khai quá phải không anh? Thật ra em đã đọc Tuổi Hoa nhiều rồi. Tuổi Hoa làm em sung sướng lắm, sung sướng như lúc còn bé người ta cho tiền để ăn quà vậy. Nhiều bài thơ Tuổi Hoa, nhiều truyện ngắn Tuổi Hoa làm em say mê và nhất là mấy năm trước khi em còn để thất, để lục. Thơ của Tuổi Hoa làm em ao ước trở thành « người thơ » của con nít. Văn của Tuổi Hoa làm em ao ước trở thành « nhà văn » của trẻ thơ...

TRẦN MẶN
(Hội An)

Tuổi Hoa cũng ao ước được sớm giới thiệu « người thơ » Trần Mặn.

● Tuổi Hoa bây giờ trông sáng sủa ghê anh à. Lối in và màu chữ thiết đã làm Tuổi Hoa đẹp và dễ mến hơn. Em thấy từ trước đến nay chủ đích T.H. vẫn không thay đổi chút nào. Có lẽ nhờ đó mà Tuổi Hoa đã sống lâu hơn những báo thiếu nhi khác.

Ngày nay, bước vào nhà sách, sách báo gọi là cho thiếu nhi thật không thiếu. Nhưng thật đáng buồn anh ơi, cũng có những cuốn nhỏ nhỏ xinh xinh như loại Tuổi Hoa hoa xanh, đỏ, tím vậy nhưng bên trong kém xa. Viết sai chính tả, sai văn phạm, nội dung đôi khi mâu thuẫn nhau nữa, nhất là loại truyện tranh. Không phải em chỉ trích quá nhưng không hiểu sao em có nhiều thành kiến với loại sách báo đó ghê.

Em mong rồi đây Tuổi Hoa sẽ có những mục có tính cách « kiến thức phổ thông » nhiều hơn nữa để khỏi thành một tờ báo hoàn toàn văn chương. Như ở vài báo khác cũng đầy đủ những mục tìm hiểu đại loại như : cây sống lâu nhất thế giới, người lùn hoặc cao nhất thế giới v.v...

Những món đó không đáp ứng được sự đòi hỏi của chúng em.

(xem trang 30)

• NGUYỄN LY phụ trách
 vào mùa hạ (201)

THI VŨ: người thơ với mùa hạ học trò Du côn nắng hạ (204)

THI VŨ: một cái tên thật lạ đối với trang thơ của THI, NGUYỄN LY đặc biệt chú ý và giới thiệu THI VŨ với các bạn thơ vì ngoài giọng thơ xuất sắc — so với số tuổi và trình độ của em, THI VŨ còn là người gửi nhiều thơ — về mùa Hạ nhất.

Là một nam sinh lớp 10 trường Phan Châu Trinh Đà Nẵng, với lớp tuổi mười bảy tung trời lệch đất, thay vì rong chơi nghịch phá cho đàng với câu « nhất Quỷ, nhì Ma, thứ ba học trò. Nhất là học trò trai thì Thi Vũ lại đề hồn mơ mộng theo từng chiếc lá, cánh hoa, đôi khi lại là một tà áo phơ phất bay ngoài lớp học, cái mơ mộng thật dễ thương của tuổi học trò, cái mơ mộng đôi khi vung đại, bời vung đại nên mới đáng yêu biết mấy...

THI VŨ làm nhiều loại thơ, phần đông là lục bát, có lẽ vì em thích loại thơ này, tuy nhiên những bài lục bát đó lại không xuất sắc bằng loại thơ 5 chữ, tiếc rằng loại này em không gửi được nhiều đề Tuổi Hoa có thể lựa những bài hay hơn

Bây giờ NGUYỄN LY mời các bạn theo dõi « những bước chân ngộp ngộp » của THI VŨ trong phần đất dành riêng cho em.

HA HỒNG
 Mây nhẹ chiều say mùa mưa (2)
 Hạ hồng lỏ thắm tình hồng,
 Mỏi hồng em nữ nụ hồng đại ngày.
 Bây giờ mùa hạ đến đây,
 Mà hồng em đỏ hây hây dạt tình.
 Nhìn em vòe dăng xinh xinh,
 Vườn bông thêm đoá hoa xinh giáng trần.

MÙA HÈ

Mùa hè trời nắng chang chang,
 Mùa hè gió thoảng êm vang sao diều.
 Mùa hè vắng vẻ buồn hiu,
 Mùa hè gầy cẳng cỏ liên sân trường
 Mùa hè nhung nhớ tiếc thương,
 Mùa hè bao kẻ vẫn vương tình nồng.
 Mùa hè kẻ đợi người trông,
 Mùa hè e ấp cho lòng hết cô.
 Mùa hè không sợ trễ giờ,
 Mùa hè hết sợ thầy cô dò bài.
 Mùa hè sánh bước kẻ vai,
 Mùa hè suốt tóc được cái phượng mơ.
 Mùa hè mây chớp dật dờ,
 Mùa hè em dệt bài thơ MÙA HÈ.

HẠ BUỒN

Trời vào hạ nắng soi gầy gút,
Vào hạ rồi gương mặt buồn hia.
Làm cho hết vẻ gầy kiêu,
Làm cho xa cách bạn gầy thày hiền.

TA ĐƯA EM VÀO HẠ

Ta đưa em vào hạ.
Khi mùa xuân đã qua.
Đi trên con đường phượng,
Nghe hồn mình vui ca.
Ta đưa em vào hạ,
Trên khắp nẻo đường hồng.
Mình nghe lòng rộn rã,
Em hết chờ trông mong.
Ta đưa em vào hạ,
Trời hạ đẹp như mơ.
Mình nghe hơi gió thổi,
Hơi thổi thoáng thoáng qua.
Ta đưa em vào hạ,
Ta, em đi thư thả,
Nghe ve mừng hát ca
Như chào đón đôi ta.
Ta đưa em vào hạ,
Phiến nắng trải chan hòa.
Ươm tình đầy ta dệt.
Đẹp như cánh phượng tươi.

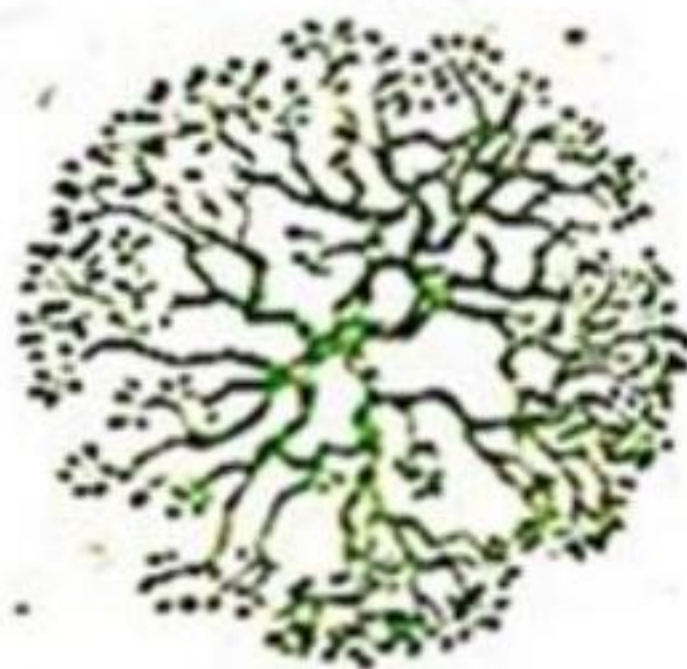

NUÔI TIỀC

Khi ve cất tiếng thở than,
Cho ta cách trở đôi đường đôi nơi.
Hè sang lý diệt đây rồi,
Hè sang ta đứng ta ngồi không gèn.
Hè sang cách trở bạn hiền,
Xa luôn thầy dạy trong niên học này.
Đề rồi ngày một ngày hai,
Luôn-luôn tưởng nhớ hình hài ai kia.
Hè sang ta phải chia lìa,
Hè ơi sao nữ phần chia đôi đường.
Làm cho ta phải vẩn vương,
Những ngày học cũ ta thường reo
vui.

Rồi nay chia cách bụi ngùi,
Nỗi sầu nhưng nhớ không nguôi : ừ
mây.

Hè sang quả thật buồn thay,
Phượng ơi, phượng đứng nơi này
với ai (?)

NHỮNG ĐOÀN KHÚC MÙA HẠ

- Em có hay
Khi trời vào hạ
Cho chúng mình cách trở chia ly.
- Em có hay
Khi trời vào hạ
Ánh nắng hồng gầy gút khó thương
Cho đôi ta đôi ngõ, đôi đường,
Cho rạn vỡ xói xa : mùa ly cách.
- Em có hay
Khi trời vào hạ.
Cho chúng mình phất từ tạ nhau đây.

GIAO MÙA

Trên lối xưa hoa nở rồi,
Từng chùm thắm đỏ một trời thật
trong.

Lúa đã tròn hành dòng dòng,
Từng chùm nặng trĩu những bóng
lúa vàng.

Trên trời gió thổi thảnh thơi,
Nhón nhón uốn lượn diên đàn vẫy
vẫy.

Mục đồng thông thả ung dung,
Cho trâu ăn cỏ. Ngập ngừng liếng
tiếng.

Trên cây ve cất tiếng kêu,
Báo cho hè đến, lòng tiêu sơ buồn.

Bao ngày cũng học trong trường,
Yêu thương thâm thiết tình vương
trên trẻ.

Ilê sang kết chắc nẻo về,
Từ đây cách trở bạn bè muôn
phương.

THI VŨ

Với một hồn thơ êm đềm, nặng
về thiên nhiên, THI VŨ hẳn sẽ
không dưng lại ở mức độ này.
NGUYỄN LY hy vọng như vậy và
cũng chúc em được như vậy. « Tuổi
ta còn trẻ, đương ta còn dài » mà,
phải không THI VŨ. Mong em sáng
tác hăng say và tiến bộ nhiều hơn
nhé!

Thân ái

Vài hàng nhân nhủ với các bạn
thơ : Mùa mưa đến rồi, gửi bài cho
VƯỜN THƠ đi chứ. Chủ đề số 205
của chúng ta sẽ thu ở trong câu
nói nôm na là « Mưa đầu Mùa » đấy
nhé.

Mến

NGUYỄN LY

BẠN ĐỌC VIẾT

(tiếp theo trang 27)

Nếu Tuổi Hoa cứ tiến theo đà bây giờ thì chẳng
bao lâu sẽ thành tờ báo thiếu nhi hoàn hảo nhất nước.
Có lẽ đó là ao ước của các anh chị nhưng đó cũng là
ao ước của chúng em nữa. Bởi vì em mong rằng Tuổi
Hoa sẽ đánh đổ loại sách báo nhằm nhi đề thiếu nhi
Việt Nam — trong đó có lũ em nhỏ của em sau này —
khỏi phải xem sách vở vẩn vơ.

HẠ LINH
(Đoàn Nông)

Tuổi Hoa xin hoan hỉ ghi nhận tất cả, với lời cảm ơn
nồng nhiệt.

MƯƠNG SAO

TÍ CHUỘT MẮT TÍCH

Sữa bò làm chuyện (203)

THANH cà-rem là biệt danh của Thanh, một đứa bé ngoan ngoãn, chăm chỉ. Ngoài giờ học, Thanh phải đeo thùng kem đi bán để kiếm lời, phụ thêm vào ngân quỹ gia đình. Không như nhiều đứa trẻ khác cho việc đi bán kem là xấu hổ, Thanh không mặc cảm mà còn lấy làm hãnh diện nữa. Vì thế, người ta không lạ gì khi thấy nó bán kem ngay trong trường học của mình vào những giờ chơi.

Cũng nhờ thế mà Thanh cà-rem làm quen được với mấy đứa bé khác học ngang lớp nhưng khác buổi. Đó là Vĩnh, Sơn hồ, Khánh và Tí chuột. Bộ năm chơi với nhau rất thân nhưng cũng rất thường hay cãi nhau chỉ chớ. Trong bốn đứa bạn, có thể nói Thanh cà-rem phục nhất Vĩnh. Thắng này vừa học giỏi, vừa thông minh, lại khéo đối xử nữa. Chỉ phải cái tội lúc nào cũng làm ra vẻ chỉ huy, hết « ra lệnh » cho đứa này, lại « ra lệnh » cho đứa khác. Nhưng xét kỹ, Vĩnh cũng đáng một chỉ huy lắm. Sơn, tự là Sơn hồ, không phải vì bạn bè muốn gọi tên nó thành tên loài sơn hồ ở ngoài biển, mà lại Sơn có hàm răng... hồ. Miệng nó lúc nào trông cũng như

cười. Sơn hồ hay pha trò và thường xung khắc với Thanh cà-rem luôn, hễ có dịp là hai đứa cãi nhau bằng thích mới thôi. Khánh là gái, hay làm bộ làm tịch nhiều lúc phát bực mình. Rốt cuộc chỉ có Tí chuột là chiếm được nhiều cảm tình của Thanh nhất. Thắng bạn này tuy vóc dáng nhỏ nhất bọn, tính tình lại nhút nhát, làm việc thì chăm chap nhưng đối với bạn bè thì rất chỉ tình. Thanh cà-rem thương Tí chuột là vì vậy.

Hôm ấy, Thanh cà-rem học buổi chiều. Mới năm giờ rưỡi sáng, nó đã soạn thùng đồ đi đến hăng lấy kem bán sáng. Đi được một quãng thì Thanh gặp Tí chuột đi mua cà phê về. Tí chuột chào Thanh bằng một nụ cười tươi lăm hai cái răng cửa sún. Nó bảo Thanh :

— Hôm nay mày lấy kem sầu riêng nghe Thanh. Ra chơi tao mua đấy!

— Chắc hôm nay mày giàu hả Tí chuột?

— Chứ sao! Ba tao về phép mới cho tao hai chục!

— Được rồi, tao sẽ lấy kem sầu riêng.

Hai đứa chia tay nhau. Vừa đi, Thanh cà-rem vừa thấy trong lòng rộn lên niềm vui vì nó đề ý rằng hễ hôm nào gặp Ti chuột là nó bán chónh hết thùng kem. Cái thùng chùt chùt ấy xem thế chứ có duyên mở hàng lắm đấy !

Ti chuột thì vừa đi vừa nghĩ đến cây kem sần riêng thơm phức. Kề ra có một thùng bạn như Thanh cà-rem cũng sướng, muốn ăn loại kem gì cứ nói một tiếng là được như ý ngay. Phiền một điều là tại nhà nghèo nên dù bạn bè mua kem, Thanh vẫn lấy tiền như thường, chứ phải nhà nó khá khá một tí thì chắc là nó... cho không ! Ở mà nghĩ lại mới thấy mình ngớ ngẩn chứ. Đã giàu thì ai lại đi bán kem bao giờ nhỉ !

THANH cà-rem đến trường đúng lúc ra chơi. Nó nhìn về phía cửa lớp Nhi B tìm bóng bạn Vĩnh, San hô, Khánh, Ti chuột. Vĩnh, San hô và Khánh đã ra. Thanh cà-rem rung mạnh cái chuông trong tay. Ba đứa kia nhận ra chỗ nó đứng ngay, cùng bước đến. Thanh cà-rem hỏi :

— Ti chuột đâu rồi ?

Vĩnh :

— Hôm nay nó không đi học...

— Ủa, sao lạ vậy. Tao mới gặp nó đi mua cà-phê hồi sáng sớm này mà. Nó còn hẹn mua kem của tao nữa...

— Không chừng nó bệnh...

— Bệnh thế quái nào được. Tao thấy nó khỏe như văm...

Khánh :

— Hay là nhà nó có việc gì bận... ?

San hô :

— Chẳng hạn như có đám giỗ chẳng hạn... (Cụ cậu chột mỉm cười rồi tiếp) Cầu trời cho như thế đi... Như thế thì thế nào thì nữa nó cũng đến mời bọn mình đi ăn giỗ...

Vĩnh nạt San hô :

— Mày thì chỉ ham ăn...

San hô chỉ Thanh cà-rem :

— Nhưng nếu không có những thùng ham ăn như tao thì thùng Thanh cà-rem bán kem cho ai ?

Đã bảo là Thanh cà-rem và San hô xung khắc với nhau mà. Thanh cà-rem cãi liền :

— Ai nhờ mày mua mà mày kè công đấy thùng kia ?

San hô :

— Chứ hôm nọ thùng nào dụ tao : mua dùm tao cây kem cuối cùng đi...

— Hôm ấy, tại tao kẹt chứ bộ...

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Vĩnh định bung can thiệp thì ngay lúc đó, có tiếng xe gắn máy đang công trường. Vĩnh nhìn ra và nó nhận được ngay ba Ti chuột trên chiếc xe gắn máy. San hô nói :

— Đó, chúng mày thấy chưa, ba Ti chuột đến tìm bọn mình đó...

Khánh :

— Đứng tương bở, nhớ ba nó đi xin phép cho nó nghỉ học thì sao ?

Vĩnh :

— Với lại chúng mày đề ý mà xem, sao mặt ba nó tái xanh như vừa gặp chuyện gì quan trọng lắm thì phải ?

Thanh cà-rem :

— Ủa nhỉ ! Ba nó đang hối hả đi vào văn phòng thầy hiệu trưởng...

Vĩnh « ra lệnh » :

— A lẽ ! Bọn mình chạy lại đằng đó xem nào !

Rồi nó phất tay ra hiệu. San hô, Khánh, Thanh cả rem chạy trước, Vĩnh lót lót theo sau. Chợt có đứa học trò gọi mua kem, Thanh cả rem phải dừng lại bán hàng. Bán xong, nó hối hả đi về phía văn phòng Hiệu trưởng. Một đám đông học trò bao quanh nơi đó. Ông Hiệu Trưởng, các thầy cô và ba Ti chuột có mặt cả nơi hiên văn phòng. Chà ! Chắc có chuyện gì quan trọng rồi đây !

Thanh cả-rem tìm được bọn Vĩnh, San hô, Khánh trong đám đông thì ba Ti chuột cũng vừa kiêu ra về. Ông Hiệu trưởng và các thầy cô tiễn ông một quãng rồi trở lại văn phòng xúm lại bàn tán. Thanh nóng lòng hỏi các bạn :

— Chuyện gì thế chúng mày ?

Vĩnh đáp bằng một giọng mất bình tĩnh :

— Ti chuột đi lạc từ sáng sớm đến giờ...

San hô không còn cười nữa :

— Ba nó đến trường hỏi xem nó có đi học hay không ?

Khánh thêm :

— Người ta nghĩ nó đã bị bắt cóc...

Ti chuột bị bắt cóc ! Ti chuột mất tích ! Ti chuột đi lạc ! Không ngờ chuyện lại quan trọng đến thế ! Bọn Vĩnh, San hô, Khánh và Thanh cả rem nhìn nhau không biết phải tính sao bây giờ. Chuông vào học lại reo vang. Thanh cả rem hỏi Vĩnh :

— Bọn mình phải làm gì ?

Vĩnh quyết định thật nhanh :

— Tối nay, cả bọn họp nhau ở sân trường đề bàn tính. Nhớ chưa ?

Tất cả cùng bằng lòng. Sau đó, bốn đứa chia tay. Vĩnh, San hô, Khánh vào lớp. Còn Thanh cả rem khoác thùng kem lên vai, tay lắc chuông, chân rảo bước hướng về phía cổng trường. Có tiếng người gọi mua kem mà vì mãi nghĩ đến chuyện Ti chuột mất tích, phải đợi gọi đến lần thứ hai, Thanh cả rem mới giật mình nghe ra. Nó chạy vội về phía có tiếng gọi để bán hàng.

Tối hôm ấy, Vĩnh ra chỗ hẹn trước tiên, kế là Khánh, San hô. Cuối cùng mới tới Thanh cả rem. Thanh than van :

— Ba tao đi làm về trễ quá, mà tao chờ cơm hoài nên bụng mình cần nhằn. Rồi ba má tao đòi co nhau một hồi làm bữa cơm đã trễ lại càng trễ hơn. Tụi mày chờ tao có lâu không ?

Vĩnh :

— Cũng khá lâu. Nhưng chẳng sao. Mình bàn gấp chuyện của Ti chuột đi.

Thanh cả rem :

— Vẫn chưa có gì mới lạ chứ ? Nghĩa là Ti chuột vẫn chưa về nhà ?

Vĩnh gật đầu :

— Và chưa ai biết rõ Ti chuột bỏ nhà đi hay bị bắt cóc nữa ? Lúc xăm tối tao có đến nhà nó hỏi thăm, má nó nói ba nó đã đi cỡ bót.

San hô tiếp lời :

— Tao hân hạnh báo tin cho chúng mày biết, ba tao được lệnh

ông Trưởng Ty phải điều tra vụ này.

Khánh :

— Như vậy, tao thấy rõ là bọn mình phải giúp ba San hồ trong việc điều tra tổng tích của Tí chuột rồi...

Thanh cà rem gột gù :

— Mày nói phải đó Khánh.

Nhưng Vĩnh lắc đầu ngay :

— Đừng tưởng dễ. Tao không tin là ba San hồ bằng lòng nhận sự hợp tác của bọn mình. Chúng mày quên rồi sao : người lớn vẫn hay xem thường trẻ con, bao giờ họ lại chịu cho mình làm việc chung.

San hồ bèn vực ba :

— Nhưng ba tao thì khác...

Vĩnh :

— Nhận xét của tao đúng hay sai rồi sau sẽ hay. Bây giờ, chúng mày thử góp ý kiến xem Tí chuột bỏ nhà đi hay nó bị bắt cóc?

Bộ ba San hồ, Khánh, Thanh cà rem bâng hái phát biểu ý kiến. San hồ nhận xét Tí chuột là đứa nhút

nhát. Khánh bảo Tí chuột rất có hiếu với ba má. Khánh thêm : Tí chuột đã hẹn mua kem sầu riêng của nó thì không thể quên lời được. Cuối cùng, Vĩnh dựa vào các nhận xét đó mà kết luận rằng nhất định không phải Tí chuột bỏ nhà ra đi.

Như vậy chỉ còn vấn đề thứ hai là Tí chuột đã bị bắt cóc. Nhưng, ai đã bắt cóc Tí chuột? Tò chức buồn con nít? Mẹ mìn? Bắt cóc Tí chuột để làm gì? Đòi tiền chuộc chăng? Thanh cà rem lắc đầu :

— Gia đình Tí chuột nghèo sát đất thì lấy tiền đâu mà chuộc.

Bàn luận thêm một hồi cũng chẳng đi đến đâu. Vĩnh đề cập đến một điều quan trọng hơn cả : kể từ ngày mai, cả bốn đứa phải đề ý dò xét, thu lượm hết thấy những tin tức có liên quan đến Tí chuột để may ra, có thể tìm được tổng tích của nó chăng?

Đồng ý xong xuôi, Vĩnh không quên « ra lệnh » cho San hồ về thử xin phép ba xem ông có cho bọn nó hợp tác trong cuộc điều tra hay

không? San hô nhận lời. Bốn đứa chia tay nhau về học bài.

QUẢ đúng như Vĩnh suy đoán. Ông cảnh sát Thế đã gạt phăng đề nghị của con là San hô khi thằng này vừa ngỏ lời. Ông nói: « Chúng mày mà được cái tích sự gì? Được cái bộ lín cho nó rồi phá quấy! ».

San hô thông báo cho ba bạn hay. Cho đến lúc đó, người ta mới chỉ tìm được một chi tiết liên quan đến vụ mất tích của Tý chuột: cái ly mà Tý chuột đi mua cà phê cho ba nằm lén trong một góc đường vắng trên ngõ về nhà nó. Như vậy, Tý chuột đã mất tích tại địa điểm đó: hoặc là nó ném ly cà phê đề bỏ đi (điều này thì ít ai suy đoán), hoặc là nó bị bắt cóc và đánh rơi cái ly (lý lẽ này được đa số cho là hợp lý hơn).

Cuộc điều tra của người lớn dừng lại ở đó. Bốn trẻ cũng tắc nghẽn ý hết. Tổng tích của Tý chuột vẫn hoàn toàn bí mật. Má và các em nó khóc suốt mười sưng mắt. Ba nó đánh liều trẻ phép đề đi tìm con.

Đến ngày thứ ba kể từ khi câu chuyện xảy ra thì bọn Vĩnh, San hô, Khánh, Thanh cả rem bắt đầu chán nản trong vụ điều tra. Chúng nó cũng cảm thấy bất lực và đưa nhau cùng nghĩ trong bụng: « Con lâu chúng mới có thể trở thành những tay thám tử được ».

Chiều ngày đó là chiều chủ nhật, ở không buồn quá. Vĩnh rủ San hô, Thanh cả rem đến nhà Khánh tán gẫu chơi. Nhà Khánh đang xây, « pờ lằng xề » đã đổ bê tông xong, cả bọn có thể lên đó hóng

Ngày nào (188)

VỪA

TUỔI

EM

Một vầng kỷ niệm (20)

Trăng vừa nhỏ bên hàng tre
cuối ngõ
Gió lững lờ chưa nhao động về kiểu
sa

Kìa 14 tuổi em mờ lá cỏ
Xanh hàng mi cho xười gột ai
về

Bước khê động qua mùa thu nhẹ
nhẹ

Xười tuổi hồng lên cung nhịp
lênh dềnh

Tay em đủ nuôi tròn xuân mở
ngõ

Và chân vào cho cây lá bưng
tươi

Một ngày qua thời gian không
đứng đợi

Biết thế rồi em nên hưởng mộng
mơ

Chim trên cành là rung điệu vẫn
thơ

Mây là lụa hồng êm áo mới

Có đi qua xin cứ ngỡ không có
Mất một người theo dõi đang
em đi

Muốn tuổi em vira vẹn ý trong
lành

Đừng vội quá người em 14 tuổi.

TẠ THỊ BÍCH
(Quảng Ngãi)

gió được. Chỉ có má con nhỏ ở nhà nên cả bọn tương đối thấy tự do hơn khi có ba nó. (Ba của Khánh là ông Ngọc Khối có tiếng là ghét trẻ con).

Khánh dẫn các bạn lên sân thượng chơi. Lần đầu tiên được đứng trên nóc nhà bê tông, cả Vĩnh, San hồ lẫn Thanh cà rem cũng thấy khoái chí vô cùng. Vĩnh xuất xoa:

— Chà, đứng đây mát phải biết. San hồ:

— Khi nào nhà máy xây xong, nhờ mỗi chiều chủ nhật cho bọn tao lên đây chơi nghe Khánh.

Thanh cà rem thì phóng tầm mắt thật xa, làm văn sĩ:

— Ôi, tit phía chân trời, những mái nhà san sát...

San hồ « thọc gậy » bạn liền:

— ...chẳng khác nào những cây cà rem san sát nhau trong thùng.

Thanh cà rem sùng sộ:

— Này thằng kia, mày nhạo tao đó hả?

— Ai thêm nhạo mày.

Lại sắp sửa vào cuộc đòi co rồi. Vĩnh can:

— Chúng mày chỉ được cái bộ cái nhau. Hãy nhìn theo hướng tay tao đây này... Chúng mày có thấy cái gì không?

— Cái gì đâu?

— Căn nhà xây cao vút tit đằng xa đó. Chúng mày có thấy không đã?

— Thấy rồi. Nó quét vôi xanh chứ gì?

— Ừ. Chúng mày có thấy cái băng hiệu treo nơi lan can căn nhà nữa không?

— Thấy!

— Thế chúng mày có đọc được chữ gì trên ấy không?

Bọn San hồ, Thanh cà rem, Khánh nhieu mắt nhìn băng chữ lớn trên tấm băng hiệu mà vì xa quá, mờ hắc đi. San hồ nói:

— Hình như là Quần Hồng thì phải?

Khánh lắc đầu:

— Tao thì tao thấy như là... quần lung... cơ.

Cả bọn cười ò.

Thanh cà rem hỏi Vĩnh:

— Mà tại sao mày lại hỏi chúng tao về cái băng ấy?

Vĩnh cười:

— Tại tao đọc hai chữ ấy không được. Tao hỏi thử xem chúng mày có đọc được không vì tự nhiên dạo này tao sợ mất tao... kém... nên không trông xa được...

San hồ cười hi hi:

— Thì ra mày sợ bị cẹn thẹn. Ồi giới ơi, mày mà đeo kính vào chắc là trông đẹp trai lắm đấy.

Cả bọn cười theo San hồ. Lúc ấy bên dưới nhà có tiếng ông Ngọc Khối. Vĩnh bấm các bạn:

— Về thôi chúng mày.

Thanh cà rem nấn ná tiếc rẻ:

— Mời lên chơi chút xiu đã về rồi... (rồi nó pha trò) Này Khánh, chúng tao về nhé Phần mày đấy, mày hãy đọc kỹ xem cái băng hiệu ở căn nhà quét vôi xanh là Quần Hồng hay Quần Lung rồi cho chúng tao biết với nghe chưa?

Cả bốn đứa cười hi hi với nhau. Ngay lúc ấy nơi cầu thang, ông Ngọc Khối xuất hiện. Thế là bốn

cái miệng im thin thít. Ba đưa con trai khoanh tay lại:

— Lạy bác ạ.

— Ông Ngọc Khôi chỉ gật đầu một cái rồi tiếp tục bước lên sân thượng. Bọn Vĩnh, San hô, Thanh cả rem liu liu xuống. Thanh cả rem nói nhỏ với San hô:

— Ba con Khánh dữ như ông chàng...

SÁNG thứ hai, Thanh cả rem gặp Vĩnh, San hô, Khánh vào giờ ra chơi. Khánh nói với cả bọn:

— Tao biết rõ hai chữ nơi cái bảng hiệu căn nhà lầu xanh rồi.

San hô hỏi dồn:

— Thế nào? Tao đoán có đúng không? Quấn lũng chữ gì?

Khánh xi một tiếng. Vĩnh:

— Vậy thì Quấn lũng hả?

Khánh bụm miệng cười:

— Chấn Hưng!

— Dễ nhĩ! Có thể mà chẳng đưa nào nghĩ được. (Thanh cả rem làm nhăm) Nhưng mà làm sao mày biết được chữ? Mày đứng trên sân thượng mà cố đọc hả?

— Dâu có, tao hỏi má tao. Má tao nói đó là một tiệm mua bán sữa chữa ti vi, ra đi ỏ. Má tao cũng nói thêm là má tao có quen với ông bà chủ tiệm ấy. Mấy hôm nay tiệm Chấn Hưng đóng cửa, cả gia đình đi Đà Lạt đổi gió. Chính má tao là người được nhờ giữ hộ chìa khóa của căn nhà ấy...

Thanh cả rem chép miệng:

— Đi Đà Lạt chơi thì sướng nhĩ!

Vĩnh cắt đứt mơ mộng của Thanh cả rem:

— Thôi, bỏ qua chuyện đó đi, mình nói đến chuyện Ti chuột Có đưa nào biết thêm điều gì mới lạ không?

San hô loan báo:

— Ba tao làm việc bí mật quá, tao chẳng moi được một chi tiết nào cả.

Khánh buồn rầu:

— Tội nghiệp Ti chuột, không biết bây giờ nó ở đâu?

Cả bốn đứa cùng im lặng. Thanh cả rem quên phứt cả việc của mình: bán kem!

Đến lúc nó sực nhớ ra thì chuông vào học cũng vừa reo. Cả bọn chia tay nhau. Thanh cả rem bước về phía quốc lộ rao hàng. Rồi không hiểu sao, đôi chân nó lại hướng về phía tiệm máy Chấn Hưng mà bước. Thanh nhảm tính:

— Hôm nay cả rem còn nhiều, mình đi về phía này cũng nên. Từ đây tới đó rồi từ đó ngược trở về nhà, hy vọng sẽ bán hết hàng. Nhân tiện, ghé xem thử cửa tiệm ấy một tí.

Hai một lúc thì Thanh cả rem thấy tấm bảng hiệu cách chừng trăm thước. Có người gọi mua kem. Thanh ghé lại bán được ba cây một lúc. Nó đẩy nắp thùng kem sắp bước về phía trước, nhưng khi ngẩng đầu lên hướng về phía tiệm Chấn Hưng, nó ngạc nhiên thấy cửa tiệm mở hé, rồi từ trong ấy, một người đàn ông bước ra. Là chưa? Thanh cả rem tự nghĩ. Con Khánh vừa báo với nó là ông bà chủ Chấn Hưng đi Đà Lạt chơi rồi kia mà. Người đàn ông kia là ông chủ tiệm Chấn Hưng? Ông ta vừa ở Đà Lạt về?

Chúa chan (183)
XIN GIỮ MÃI
TUỔI HOA

Mưa xuân lúc mưa, gió xuân

Hoàng hôn phủ xuống lưng đồi
Gió xa một chút nắng rơi cuối
cùng

Em về trong nỗi nhớ mong
Vàng lên ánh mắt một dòng ảo
sương

Bm như một cánh chim buồn
Rời xa miền viễn thẳm đường
dấu yêu

Như thầy thương bạn rất nhiều
Trong tim ghi khắc bao điều thầy
khuyến

Là con chim nhỏ trườn chườn
Em đi tìm lại một miền bướm
hoa

Hàng say chào tuổi ngọc ngà
Chớp chúng tôi nhớ nhạt nhòa
trên tay

Hiện thân chim nhỏ u hoạt
Canh khuya là tiếng thở dài
nhớ mong

Trời đem về trên cuống phong
Giờ về rét muối thấy lòng bơ vơ
Vết tay tìm lại tuổi thơ

Ôm vào tâm tưởng hàng giờ tiếc
thương

Tuổi hoa xin giữ trong vườn
Ngày xanh xin bỏ ưu phiền trôi
ra

HOÀI LINH VU

Người đàn ông kéo cửa lại, khóa trái. Thanh cà rem càng thốc mắc hơn. Người kia cũng rời khỏi nhà. Đi ngang căn kế cận, ông ta quay vào chào người chủ nhà đứng trước cửa đỏ rồi đi thẳng. Ngang chỗ Thanh cà rem đứng, nó mời :

— Mời ông mua kem.

Người đàn ông xoa tay :

— Không mua.

Rồi ông ta đi thẳng ra trạm xe lam đứng đợi xe. Trong lúc chờ đợi, ông ta rút thuốc lá ra gần trên môi rồi móc túi lấy quẹt lửa mới thuốc. Chiếc quẹt lửa nổi lên với chùm chia khóa. Và...xuýt chút nữa Thanh cà rem phải kêu lên khi thấy nơi chùm chia khóa của người đàn ông nọ có con sóc nhỏ bằng đồng giống bệt như con sóc bằng đồng Thanh tặng Ti chuột để móc chia khóa hôm nào !

Thằng bé bỗng run lên. Chao ơi ! Chỉ tiết quan trọng lắm đó nghe không ! Biết tính sao bây giờ ?

Chiếc xe lam ngừng lại. Người đàn ông bước lên xe. Thanh cà rem bối rối quá. Có phải đúng con sóc bằng đồng kia là của Ti chuột không ? Người đàn ông lạ (hay ông chủ tiệm Chấn Hưng ?) có liên quan đến vụ mất tích của Ti chuột chứ ?

Người tài xế xe lam bắt đầu cho xe chạy. Thanh cà rem chợt hành động như cái máy. Nó gọi với theo :

— Không ông ơi, cho tôi lên với.

Người tài xế quay lại cầu nhàu :

— Sao hồi nãy không lên cùng ông khách ?

Người đàn ông kia nhìn Thanh. Nó vội nhìn về phía khác để tránh sự nghi ngờ của ông ta.

Đi một quãng thì người đàn ông kia xuống xe. Thanh định xuống theo nhưng sợ bị nghi ngờ nên để xe đi một quãng ngắn nữa mới kêu dừng lại. Người tài xế xe lam lại được dịp càn nhàn thảnh thơi.

Nhưng Thanh chẳng để ý gì. Nó đang mải miết trong việc theo dõi người đàn ông khả nghi. Có người gọi mua kem, Thanh cũng vờ như không nghe thấy. Nó nhìn theo người đàn ông. Nó nhìn rõ ràng ông ta bước vào một căn nhà có một đứa bé lên ba, lên bốn đang chơi thơ thẩn một mình. Thanh tiến lại. Bỗng nó tròn mắt khi thấy cái áo sơ mi màu xám có thêu con chim vàng trước-túi của Ti chuột phôi trên thành một chiếc ghế trong nhà?

NHỮNG điều Thanh tình cờ phát giác được loan báo cho Vĩnh, San hô, Khánh cùng biết. Bốn đứa hội ý rồi quyết định đến nhà San hô thuật chuyện cho ba nó nghe. Ông cảnh sát Thế tức tốc sang nhà Khánh hỏi bà Ngọc Khởi về vụ

người chủ tiệm Chấn Hưng gởi chìa khóa. Bà Ngọc Khởi ngạc nhiên khi biết chuyện và cho biết hiện bà còn giữ chìa khóa trong túi. Ông cảnh sát Thế yêu cầu bà giữ kín chuyện để ông dễ hành động. Sau đó, ông quay điện thoại liên lạc với Ty cảnh sát thì tiếp được tin ở đây cho biết sáng nay người hàng xóm của tiệm Chấn Hưng có đến trình Ty về vụ một người lạ mặt xưng là người nhà của ông bà Chấn Hưng từ Đà Lạt về xem xét nhà cửa.

Nắm trong tay đầy đủ yếu tố, ông tới nhà Thanh xin phép cho nó được theo ông lên Ty. Ông căn dặn bọn Vĩnh:

— Chúng mày phải ở nhà đêm nay, mọi chuyện hãy để tao lo liệu.

Bọn Vĩnh vâng dạ. Nhưng sau đó chúng họp nhau quyết định không thể ở nhà được. Đã biết chỗ Ti chuột bị giữ, chúng khó thể làm ngơ. Tối đến, Vĩnh xin phép ba má sang nhà Khánh chơi. Khánh xin phép đến nhà San hô chơi. San hô xin đến nhà... Vĩnh.

Chúng nó gặp nhau ở sân trường. Vừa đủ mặt là cả bọn kéo ngay ra

đường đón xe lam đi đến căn nhà nghi ngờ giam giữ Ti chuột. Theo lời chỉ dẫn của Thanh cà rem.

Khi chúng tới nơi thì mọi việc đã xong xuôi. Cảnh sát vây quanh căn nhà bí mật. Người trong xóm xóm lại xem đông nghẹt. Ba đứa phải chen mãi mới vào lọt bên trong. Chúng nó gặp ngay Ti chuột đang đứng bên Thanh cà rem, Vĩnh, Khánh, San hô bất cần sự có mặt của các nhân viên công lực và mọi người hiếu kỳ, chạy xô lại bên Ti chuột:

— Chúng tao này Ti chuột!

— Mày có bị họ đánh đòn không?

— Mấy ngày nay họ cho mày ăn gì?

— Bộ đêm ngủ không có mùng sao mà tay chân mày đầy nốt muỗi cắn thế này hả Ti chuột?

Ti chuột mừng mừng tủi tủi trước mấy đứa bạn. Lúc ấy, những người có mặt trong căn nhà giữ Ti chuột bị bắt điện cả ra xe để đưa về Ty. Ông cảnh sát Thế trở lại chỗ Ti chuột đứng. Thấy bọn trẻ đứng lố nhố cả đấy, ông trừng mắt nói:

— A! Ra chúng mày dám cãi lời tao, dám kéo cả đến đây! Được rồi, xong vụ này tao sẽ cho chúng mày biết oai.

Đọa thế nhưng ông lại mỉm cười. Nhìn năm đứa trẻ đứng bên nhau, trong số, Ti chuột gầy rộc hẳn đi, Thanh cà rem hớn hờ, Vĩnh Khánh nghệt mặt ra còn San hô thì tái xanh mặt vì nghĩ thế nào cũng bị bố nạt cho chực rơi là ít; viên cảnh sát ra lệnh:

— Cả năm đứa leo lên xe Jeep, tao đưa về nhà! A lô, mau lên!

Ti chuột đã về với gia đình. Tên lưu manh cũng khai tất cả. Theo cung từ của hắn, hắn và đồng bọn nhân cơ hội ông bà chủ Chấn Hưng đi xa định mạo nhận người nhà dùng chìa khóa giả xâm nhập cửa tiệm làm một vỏ. Hôm Ti chuột đi mua cà phê về, hắn và một đồng bọn đang bàn tính với nhau trong ngõ hẻm. Ti chuột nghe được. Hắn sợ việc bí mật bị phanh phui nên phải tạm giữ Ti chuột một chỗ chờ mưu tính xong xuôi sẽ liệu. Lần Thanh cà rem gặp hắn từ trong tiệm Chấn Hưng đi ra là lần hắn đến địa điểm đề đồ xét hầu hôm sau trở lại vợ vết một chuyến. Không ngờ ngay đêm hôm đó cả bọn đã bị tóm cổ.

Một hôm, Thanh được ông Trưởng Ty cho gọi lên Ty để nhận giấy khen thưởng. Ông Trưởng Ty còn cấp riêng cho Thanh năm ngàn đồng để tiêu vật. Ông bà chủ Chấn Hưng từ Đà Lạt về, nghe tự sự với tìm đến nhà Thanh cảm ơn và trao tặng nó một cái radio thật đẹp. Ti chuột được tặng một cái đồng hồ nhỏ và bọn Vĩnh, Khánh, San hô mỗi đứa một cây viết máy để dành khi nào lên lớp sáu sẽ dùng.

Bọn học trò trong trường thì truyền tai nhau câu chuyện ly kỳ này với ý phục Thanh cà rem vô cùng. Điều này khiến Thanh lấy làm hãnh diện lắm. Nhưng có một rắc rối xảy ra: bọn trẻ chỉ nhắc đến Thanh mà quên hẳn công của ông cảnh sát Thế, ba San hô, khiến San hô bực mình. Một hôm, khi bọn năm gặp nhau, San hô vào đề liền:

— Vụ Ti chuột mất tích vừa rồi, công đầu là ba tao!

Thanh cà rem cãi liền:

— Nếu không có sự phát giác của tao thì còn lâu ba mày mới bắt được bọn bất lương!

Vính vào cuộc:

— Đừng tưởng bở! Nếu tao không bày đặt ra vụ đọc tên tấm bằng hiệu của tiệm (Chấn Hưng) thì làm gì mày lại lờ đờ đến đây để phát giác với phát tài?

Khánh dầm mồ:

— Xi! Nhưng nếu tao không dẫn chúng mày lên sân thượng thì làm sao mày nhìn được tấm bằng hiệu (Chấn Hưng)?

Rồi bốn đứa cứ theo cái vòng lý luận lẩn quẩn ấy mà cãi nhau chí choé. Chỉ có Ti chuột là vô can trong vụ này. Nó đứng cười toe mà nhớ lại những ngày bị bắt cóc!

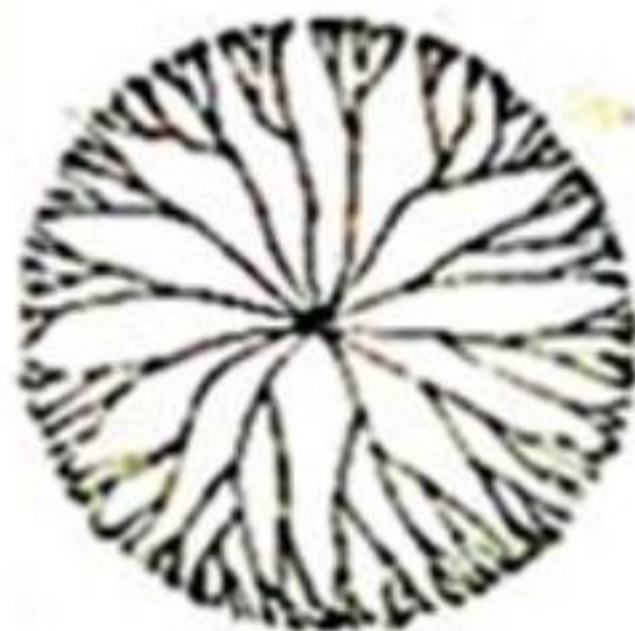
MƯƠNG SAO
Thanh

MA TÚY VÀ HỌC ĐƯỜNG

(tiếp trang 15)

mắn tìm lại được cuộc sống bình thường, lúc đầu chỉ vì tò mò của tuổi trẻ. Trong một cuộc «sinh hoạt» thiếu lành mạnh nào đó, một anh bạn xấu đưa ra một điều thuốc có tầm chất ma túy dụ dỗ, rủ rê «đề tìm một cảm giác lạ». Chính cái «cảm giác lạ» đó, sau lần «thử» thứ hai, đã đưa đường sự vào thăm hoa vậy.

TTh

- ☐ Quà chia tay mùa Hạ lịch sự và ý nghĩa để tặng bố bịch trước khi xách va-li về quê rong chơi.
- ☐ Quà Sài-gòn hiền lành và hữu ích cho các em nhỏ nơi quê nhà...

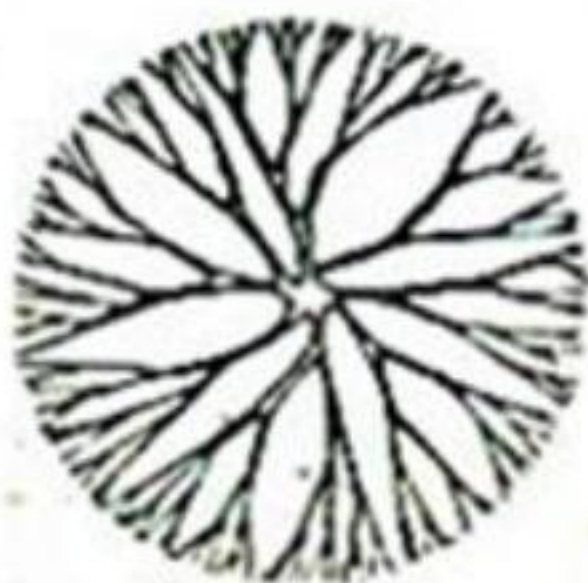
HÃY CHỌN :

TUỔI HOA, Bộ 20

(Từ số lật xấp 190 đến số 199)

600 trang giấy gói trọn tâm tình
đẹp như mơ của tuổi Học trò

Đang chờ bạn tại Tào Soạn và các hiệu sách quen thuộc.
Cùng với các bộ 16-17-18 và 19.

THẦN TIÊN

Orlôm 19 (203)

Em ngủ trong vườn rộng
Giấc mơ vui lắm không?
Sao thấy mỗi em nở
Những nụ cười hái lòng...

Áo em chưa nhuộm phai
Màu xanh óm dáng gầy
Khi em vào tuổi lớn
Đẹp, làm nghiêng cổ cây..

Một em như màu dâu
Chưa hề vương ư sầu
Hay làm thơ nỗi tiếc
Hồn nhiên sao qua mau...

Em bước lên đồi cao
Hương gió chiều ngọt ngào
Em cười bên cánh cỏ
Đàn chim hát lao xao...

THANH MINH 1973
(Nhatrong)

THÁP sáng những ngọn nến
hồng cho tuổi mười một. Em dấu ái
tung tăng trong chiếc áo ngủ trắng
có hoa hồng nhỏ, chạy chân đất trong
vườn có hoa ngọc lan thơm ngát.

Trong giấc ngủ tuyệt vời, em
thành nàng công chúa dễ thương
trong thần thoại. Có mái tóc vàng
bay theo gió, có chiếc áo thật đẹp
và nhẹ nhàng trong đôi giày lụa
trên bãi cỏ ngát. Em tung những
cánh hồng khắp tòa lâu đài bằng thủy
tinh. Bay trên phiến mây, thành bà
tiên huyền diệu với chiếc đũa thần
vung ánh sáng thần tiên trên ngợp.

Và tuổi mười hai chợt đến, đề
chuyện thần tiên tan biến trong lò
sưởi của đêm đông và của nàng
công chúa...

Rồi khi hoa ngọc lan nở trong
đêm trắng, em cần bút làm thơ cho
tuổi mười bốn. Cái tuổi mơ làm văn
sĩ với bài văn gửi đi biệt tích (?).
Thế mà vẫn còn ham làm và ấp ủ
viết cả truyện dài cơ. Buổi trưa vắng,
lên lấy mấy quả nho mọng nước lên
phòng vừa ăn vừa viết bài. Màu đỏ
tím lạnh đến chân răng, chạy xuống
bếp lấy thêm vài... lên nữa và bỏ
quên mất bài văn đang làm.

Hai tay lạnh, mắt mờ, đầu vầng
vì bài được đăng. Cả buổi trưa ngồi
đọc bài đến ba, bốn lần, đề ý từng
chữ viết sai. Bà chị Nhã bấu mỗi ché
dở ợt. Xí, hông cần chị khen, miễn
đáng là được rồi. Rồi ngồi tính tiền
đề mua báo biểu nữa chứ — nhin ăn

NGÀ NGỌC

ăn cả tuần mới đủ tiền mua một xấp báo, nắn nót viết hai chữ kính biểu — rất trang trọng...

Mười sáu trăng tròn. Em như vầng trăng vàng treo trên bầu trời đầy những vì sao lấp lánh. Bà chị Nhã cốc khế : Cái tuổi mười sáu này mơ mộng lắm đây. Cái thời vàng son khi xưa vẫn còn mà, phải không ?

Lớn rồi, mười sáu rồi, sắp thành

người lớn rồi. Sợ quá ! Mẹ cứ nhắc mãi : Sắp có chồng rồi đấy, tương bề lắm à. Bà chị Nhã ôm V.N yêu dấu sang bầu trời Thụy Sĩ trong xanh. Ở nhà buồn quá, chẳng biết làm gì.

Những đêm có hỏa châu soi sáng, có tiếng đại bác ru đêm và có tiếng hát cao vút : xác người nằm bơ vơ, dưới mái hiên chùa, trong góc đường thành phố, trên thềm nhà hoang vu...

Việt Nam xa vời, mù mịt khói đạn, mẹ Việt Nam đau khổ, nhỏ giọt lệ cho quê hương. Em mơ một ngày mai khi Hòa Bình để nhìn thấy quê ngoại miền Bắc mù sương, và hương cau quện nhẹ bên tách trà sông Hương của quê nội. Hòa Bình... Hòa Bình...

Ôm mẹ để tìm hơi ấm của thời ấu thơ. Con khóc trong vòng tay mẹ. Và cần răng chạy thật nhanh lên phi cơ. Xa Việt Nam, xa bố mẹ, xa bạn bè thầy cô, xa cả tuổi ngọc ngà. Vẫy tay chào lần cuối... Em nhỏ giọt lệ cho ngày xưa dấu ấn...

HOÀI HƯƠNG. NGUYỄN KHANG

MÀY BẮT
HAY TAO BẮT ?

MÀY !

Đầu xuân (201)

HÌNH NHƯ

em đây sớm (203)

NGUYỄN VĂN THIÊN

Hình như vương chút ưu phiền
Khí qua lối rẽ chia riêng hai người
Hình như nắng ủa mới tươi
Hạ sang phương nữ đề người nhìn nhau
Hình như vương chút buồn đau
Và trong mắt đã đổi màu hoàng hôn
Hình như sao xuyên lấm hồn
Xin cho kỷ niệm vui chôn đáy mồ
Hình như tóc cô vàng khô
Nhạc buồn vang vọng mơ hồ tiếng ve
Hình như em đang trên hè
Và tôi bước vội chợt nghe lòng buồn.

Hùa phụng năm nay (200)

TRÊN HÀNH LANG

NGÀY CUỐI NĂM

Đầu xuân (210)

TRẦN THỊ NGUYỆT MAI

Đừng nhìn áo trắng tung bay
Chỉ còn lần cuối cùng gặp nữa thôi
Ngày mai vĩnh viễn xa rồi
Ngọt trường nhỏ bé một thời để thương
Bảy năm còn học ở trường
Bảy năm hạnh phúc ngọt hương dứa dăng
Mai này xa cách dặm ngàn
Tìm đâu lại được thời vàng son qua
Hết rồi ngày tháng bướm hoa
Trên hành lang giọt lệ ngà nhẹ rơi...

thangbaothangbaothangbaothangbaothangbaothangbaothang -
baothangbaothang thangbaothangbaothang thangbaothang
thangbaothangbaothangbaothangbaothangbaothangbaothang
baotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl
baotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl
thangbaotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl
baothangbaotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl
thangbaotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl
baothangbaotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl

thăng bao

baothangbaotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl
baothangbaotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl baotl

Truyện dài angbaothangbaothangbao
NGUYỄN-THỊ QUẢNG-BÌNH

(Xem từ TH số 198)

Thầy Cang :

— Thôi anh đến nói cho bà ta biết cho rồi... — Thầy Cang nhìn đồng hồ — thôi tôi xuống coi bọn trẻ nhé.

Thầy Cang đi rồi, thầy Vinh cũng chán nản đi về phía nhà đau.

Trong lúc đó, ở trên gác thượng, tình trạng càng thêm nặng hơn.

Dùng hết mọi cách cái cửa quái ác vẫn không chịu nhúc nhích.

Bảo than thở :

— Trời ơi ! Sao chẳng có ai đi qua để mình kêu mở giúp nhỉ ?

Nó suy nghĩ thật nhiều để tìm cách kêu cứu. Bỗng mắt nó sáng lên : có cách rồi. Gác thượng nằm phía trên phòng bệnh. Dưới đó có thang Ân nẫm. Nếu nó làm cho thang Ân chú ý, chúng sẽ được giải thoát. Nó giải thích cho Mạnh hiểu rồi kết luận :

— Nếu thang Ân dậy không được, nó sẽ nói cho bà Sinh biết lên mở cửa cho tụi mình.

Mạnh thắc mắc :

— Nhưng làm sao cho thang Ân biết tụi mình đang mắc kẹt ở trên này.

— Đơn giản lắm : mình chỉ việc tìm cái gì dài dài để đập vào cánh cửa kính là nó phải chú ý liền.

Rồi Bảo lấy cái lồng, nối các sợi giây cột giây tờ lại được một sợi dây thật dài. Trước khi vào việc, Bảo cẩn thận bỏ con chuột vào trong áo sơ mi.

Bảo nói :

— Nếu đập vào cửa kính không được thì mình đập trên nền nhà cũng được. Cái này bằng mây nên không sợ bể gạch.

... Ở dưới nhà đau, bà Ái đang ngồi nói chuyện với cháu thì thầy Vinh bước vào. Thầy lung tung :

— À bà Ái. Thật tôi không biết nói sao cho bà hiểu. Nhưng bà cứ yên trí tôi sẽ phạt những đứa hay phá phách.

Bà Ai ngờ ngác :

— Thưa thầy, thầy nói gì ạ ?

— Dạ, hai thằng bé, tôi bắt được ở vườn rau .. chúng không được phép mang con mèo vào phòng tôi...

Bà Ai lại càng ngờ ngác :

— Thầy nói gì mà có con mèo trong đó nữa

Thầy Vinh vẫn không chú ý tới vẻ ngờ ngác của bà Ai :

— Thưa bà, thật đáng tiếc. Nhưng những chuyện tương tự như vậy ở trường nào cũng có, dù trường đó có khắt khe đến đâu cũng vậy.

— Xin lỗi thầy, hồi nãy giờ thầy nói gì tôi không hiểu. Thầy làm ơn nói lại cho tôi hiểu được không ?

Thầy Vinh chợt nhận ra cái ngờ ngác của mình, thầy bối rối... thì bỗng có tiếng « bum... bum... » im một chập rồi lại « bum... bum... » đều đặn gõ trên trần nhà.

Thằng Ân cười lèa ha ha :

— Thầy, thầy có nghe gì không, hay quá thầy nhỉ. Hahaha..

Bà Ai cũng cười theo cháu. Thầy Vinh lại càng luống cuống : không biết đưa nào... Thầy xin lỗi :

— Xin lỗi bà, đề tôi đi xem đưa nào mà phá dữ vậy.

Bà Ai không ngờ trong nội trú lại có những trò chơi kỳ lạ như vậy.

Tiếng chạy như ngựa phi trên cầu thang cho Bảo và Mạnh biết có người đang đi lên gác thượng, hai đứa hồi hộp đứng chờ. Nhưng bỗng chúng tái mặt khi nghe tiếng giận dữ của thầy Vinh :

— Ai ở trong đó.

Bảo run run :

— Dạ... tại con.

— Ai ?

— Dạ, Bảo với Mạnh.

Bảo, Mạnh, lại cũng hai thằng quý này. Thầy quát :

— Có mở cửa ra không hai thằng quý.

Giọng Bảo meo meo :

— Dạ thưa thầy... quả đấm rớt ra phía bên đó rồi.

Nhìn xuống đất thầy Vinh thấy quả đấm và que sắt nằm lăn lóc trên bậc thang. Thầy lấy xô vào lỗ và xoay mạnh, cánh cửa bật mở. Thầy thấy hai thằng bé đang khếp nép đứng sát vào nhau.

Thầy tức tối :

— Các anh làm gì ở đây ?

— Thưa thầy chúng con bị nhốt.

— Tôi hỏi các anh làm gì ở trên này.

Bảo đáp ứng :

— Dạ... chúng con chờ thầy...

— Tôi bảo các anh chờ tôi trên gác thượng hả.

— Dạ không, nhưng con thấy con mèo, con sợ nên lên đây tìm cái lồng...

— Các anh định nhốt con mèo vào trong cái lồng ??

— Dạ không... con lấy cái lồng để nhốt...

Ánh mắt thầy Vinh chợt đậu trên thất lưng của Bảo, cái áo được bỏ trong quần thật gọn ghẽ, nhưng sao nó lại cũng phồng lên như thế kia. Và chỗ phồng nó lại động đây nữa chứ. Thầy nhìn thẳng vào mặt Bảo :

— Bảo ? Cái gì trong bụng anh vậy ?

Bảo liu riu lời con vật ra. Thầy Vinh chụp lấy la lên :

— Con chuột Tàu .. Ở đâu các anh có đây. ??

Bảo đáp ứng :

— Dạ con chuột của chúng con... chúng con tìm cái lồng ..

— Con chuột của các anh ? Tôi xin đính chính : nó là con chuột của tôi chứ không phải của các anh.

Bảo cãi lại :

— Không, của chúng con, tuần trước chúng con mất, bữa nay mới tìm lại được.

— Còn tôi, tuần trước, tôi tìm lại được và mới mất ngày hôm nay.

Hai đứa tròn mắt nhìn thầy Vinh... Mạnh bỗng vụt nói :

— Thế ra... thầy cần mấy lá sư để cho nó ăn...

— Chứ sao... không lẽ tôi lấy để ăn sống!

Và quay lại phía Bảo thầy ra lệnh :

— Bảo, bỏ con này vào lồng rồi đi ra lớp. sau giờ học đến gặp tôi Mau !

Bảo bàng hoàng làm theo và đi xuống. Bỗng hai thằng bé khuất sau cầu thang, thầy Vinh thở dài khoan khoái : tưởng nó đi đâu mất rồi chứ... Cái thằng Bảo, thầy không thể nào tha thứ được.

Khi bà Ái ra về thì giờ Sư của thầy Vinh cũng gần hết, thầy vội vàng chạy ra lớp, chưa đến cửa thầy đã giục :

— Mau lên ! giờ sách Sư chương chín...

Cả lớp xua mặt. Nãy giờ vắng thầy, cả lớp tha hồ chơi : Bính chơi cờ ca-rô với Mão, Thuyết lợi dụng thời giờ để xếp lại tập tem. Bình, Truyền chơi phóng tên bằng cây bút của Bảo cho đến khi cái ngòi gãy thì chúng quay qua nói chuyện gẫu... Đứa nào cũng định nhìn thầy Vinh không tới, vậy là tuần này không có bài Sư : điều mà đứa nào cũng mong muốn.

Nhưng giờ thì bọn trẻ thất vọng, thầy Vinh đã đến, và sắp sửa giảng bài mới. Đứa nào cũng uể oải lạ. Chúng bở hững hờ lật từng trang giấy...

Thầy Vinh vừa đến cửa lớp thì Mão vọt đứng dậy :

— Thưa thầy trang mấy ạ.

— Chương chín !

Tiếng thầy Vinh nạt to làm Bình đang lơ đãng nhìn ra cửa giật mình. Nó lúng túng mở vội quyển sách, thầy Vinh nhìn nó, nó rụt rè :

— Thưa thầy chương mấy ạ.

— Trời ơi ! — Thầy Vinh hét lạc cả giọng — chương... tôi nói tới 4 lượt mà chưa nghe ! Bốn.

Bích ngạc nhiên :

— Thế sao hồi nãy thầy nói chương chín, bây giờ thầy nói chương bốn.

Thầy Vinh đập tay lên bàn quát :

— Tôi chịu hết nổi cái lớp này. Tôi bảo chương chín và tôi nói đi nói lại tới bốn lần rồi.

Phải một lúc sau, tất cả mới tìm ra bài học mới và thầy Vinh bắt đầu .

— Hôm nay chúng ta nói đến triều đại vua Gia Long...

Giảng được một chút thì chuông hết giờ. Bọn trẻ thở ra nhẹ nhõm : như vậy chắc bài sẽ ngắn. Nhưng chúng mừng chẳng được lâu :

— Tuần này — tiếng thầy Vinh rõ ràng — học hết bài này, có gì tuần sau tôi sẽ giảng...

Cả bọn ùa nhau ra sân chơi. Chỉ còn lại hai kẻ tội phạm Thầy Vinh ném tia mắt giận dữ về phía chúng. Bảo ấp ứng :

— Thưa thầy... thầy bảo chúng con hết giờ... ở lại...

— Hừ, tới đây, hai thằng ranh... Tôi muốn diện đầu vì hai đứa này. Được ! Nghe đây : Trong hai tuần, bắt đầu từ ngày hôm nay, các anh không được tham dự trò chơi nào, và ăn zero điểm hạnh kiểm.

Chừng như thấy chưa đủ, thầy Vinh tìm thêm một hình phạt khác. Mắt thầy chạm phải quyển sách Sử để trên bàn. Thầy thêm :

— Và chép thật sạch, thật đẹp 6 trang đầu bài giảng ngày hôm nay.

Mạnh cúi đầu chấp nhận. Nhưng Bảo thưa :

— Thưa thầy, con chép không được, vì bút của con ai làm gãy rồi.

Bình và Truyền chột đi ngang, chúng làm lơ luôn : đầu phải chúng cố ý, tại lơ mà, vậy đầu có lỗi, chúng lý luận như vậy. Thầy Vinh hơi tức. Nhưng thầy gật gù cười thầm :

— Được, nếu vậy anh học thuộc lòng cho tôi cả 6 trang đó cho giờ Sử tuần sau.

Bảo sợ hãi :

— Thưa thầy...

Thầy Vinh ngắt :

— Không thưa gì cả. Học cho tuần sau. Để hết thời giờ phá phách.

CHƯƠNG IX

TRONG giờ chơi buổi sáng, ban trị sự trường nội trú Tây Sơn thường họp lại ở phòng các giáo sư để giải khát hoặc nghỉ ngơi. Trong khi bọn học trò đang hò hét chạy nhảy ngoài sân.

Sáng hôm đó, khi thầy Cang bước vào phòng thì các thầy khác đã có mặt đầy đủ rồi. Chỉ vắng có thầy Hiệu Trưởng : Bà Sinh đang nói chuyện với thầy Hình, thầy giáo ở các lớp nhỏ, người cao lớn thích trầm lặng ; Thầy Tuyên, dạy Sinh ngữ đang nói chuyện với thầy Giao, dạy Địa và Vẽ, về cuộc đá banh giao hữu vừa qua. Các thầy khác thì đọc báo, hoặc chơi ô chữ...

Trong một góc, thầy Vinh ngồi thoải mái trong chiếc ghế bành, tách trà bốc khói để bên cạnh và chông vớ Đại số ở trên đùi.

Thầy Cang tiến tới chỗ thầy Vinh vui vẻ :

— Anh Vinh ! Anh đã tìm ra con chuột Tàu cho bà Ái ?

Thầy Vinh gật đầu :

— Nhưng tôi mất gần trọn giờ Sứ ở đội 3. Thật tôi chịu cái đội quỷ này.

Thầy Cang cười thông cảm :

— Chúng phá phách quá. Thầy Hiệu trưởng cũng đang lo ngại ông Thanh tra tới và gặp chúng..

Thầy Vinh chồm lên :

— Sao ? Anh nói gì mà ông Thanh tra tới ? Ông mới tới đây mà...

Thầy Cang cũng đâu biết gì hơn Chỉ ba tháng mới có một cuộc tranh tra chính thức của Bộ, nhưng thỉnh thoảng cũng có một viên Thanh tra tới xét lại các báo cáo làm chữ.

Thầy Vinh chán nản :

— Tôi mong cho ông ta đến đứng nhằm giờ Sứ của tôi ở đội 3.

Và thầy buồn bã kể lại cuộc thanh tra lần trước. Một ông thanh tra hỏi bài Sứ chúng vừa học, Thế mà... đưa nào đưa nấy đứng đực ra như người trên rừng mới xuống vậy.

Thầy kết luận :

— Thật ! Tôi xấu hổ quá chừng. Có phép độn thổ thì tôi cũng trốn đi đâu cho đỡ ẽ mặt.

Và thầy đứng dậy bực dọc :

— Một lần nữa chắc tôi điên mất...

Lúc đó bà Sinh ở đâu lon ton chạy tới :

— Thầy Vinh ! Thầy Cang ! Tôi nói cái này — và bà làm ra vẻ quan trọng — Thứ hai này là Sinh nhật của thầy Hinh...

Thầy Vinh cau nhàu :

— Già rồi mà còn bày đặt Sinh nhật.

Bà Sinh không vừa :

— Chứ thầy cho là già rồi không thêm tuổi hay sao ?

Thầy Cang vui vẻ giảng hòa :

— Thôi, Anh Vinh giờ chỉ nghĩ tới đội 3 của anh ấy thôi. Đẹp qua một bên đi.

Thầy Vinh cười theo :

— Ừ thì bỏ. Nào, Bà định làm gì ?

Bà Sinh :

— Tôi định sẽ làm một bữa tiệc nhỏ : bình cà phê, vài cái bánh ngọt, được rồi.

Thầy Vinh :

— Bà Sinh lo phần cà phê cà pháo đi — Tôi lo phần bánh ngọt cho.

Bà Sinh tươi cười :

— Được Nhưng đừng cho thầy Hinh biết nhé. Mình dành cho thầy một sự ngạc nhiên.

Mạnh phải lợi dụng hết mọi giờ rảnh để chép gần xong. Nó nhìn sang Bảo :

— Thuộc hết chưa ?

Bảo nhún nhó lắc đầu. Sao đầu óc nó bây giờ tối tăm thế. Mọi bữa, chỉ loáng một cái nó đã thuộc bài, thế mà bây giờ, cả giờ nó chỉ học được 4, 5 dòng là cùng. Đã vậy còn quên trước quên sau nữa chứ. Sau cùng nó quyết định học một trang cho thật thuộc cái đã. Và nó cầm trịch học bài...

— Mạnh, Tao thuộc được một trang rồi. Đồ giùm tao đi.

Rồi nó nhắm mắt, lăm bằm trong đầu :

— ...

Mạnh nghiêm trang sửa lại gọng kính :

— Rồi đọc đi...

— À...

Đúng lúc đó thì cánh cửa xịch mở. Ân vui vẻ bước vào: nó đã khỏi bệnh. Bà Sinh cho nó về vào ngày chủ nhật để lo sửa soạn đi học lại ngày thứ hai. Thế là mất toi hai ngày nghỉ dưỡng bệnh. Nó cười hất đầu về phía các bạn:

— Thế nào? Chào tất cả! Có gì lạ không?

Bảo kể đầu:

— Chẳng có gì. Thấy Vinh giận tôi này quá xá. Tại này bắt con chuột Tàu của thầy làm thấy tìm một bữa... gần chết...

Ân không hay biết gì về con chuột Tàu. Bảo kể đầu đuôi cho Ân nghe và nó kết luận:

— Nó tên Hoàng Thiết, tại này đặt tên cho nó đấy.

Và nó tiếp, giọng tiếc rẻ:

— Tại này đã nhìn kỹ được đầu, thầy Vinh chuyên môn phổng tay trên mà. Chậc! Nó dễ thương chi lạ...

Tối hôm đó phòng ngủ số 4 nhộn nhịp hẳn lên. Ân đã khỏi bệnh, và câu chuyện về bữa tiệc lại được đem ra bàn tán.

Mãi nhất vội cái áo vừa cởi ra vào tủ rồi quay lại Ân:

— Tại thằng Ân cả đấy. Hứa hẹn đủ điều rồi nằm ở phòng bệnh làm tôi lao đời meo...

Ân nhún nhó:

— Tao bị đau thật mà...

Bích giảng hòa:

— Thôi đừng cãi nữa! Bây giờ thằng Ân đã về, chúng mình có thể mở tiệc ngay đây được. Nào những hộp ra-gu của mày đâu.

Ân gãi đầu bối rối:

— Bà tớ... chỉ mang một chai Sirop và một con chuột Tàu.

Mạnh bêu môi:

— Xời ơi! Vậy mà cũng đời đành...

(còn tiếp)

TỦ SÁCH
TUỔI HOA

Ấn hành đều đặn mỗi tháng 3 loại:
HOA XANH, HOA ĐỎ và HOA TÍM

PHÁT HÀNH TRONG THÁNG 5-73:

— MƯA HẠ (Hoa Tím)

của Thụy Y

— HOA NẮNG

của Thùy An

— TRINH THÁM TÀI TỬ

của Thanh Châu

ĐỒ HỘP NGUY HIỂM HAY KHÔNG ?

THẾ NÀO LÀ MỘT HỘP ĐỒ HỘP ?

Một lọ thủy tinh đựng thực phẩm trẻ em không có vẻ gì là đồ hộp, nhưng chính thực đây là đồ hộp. Một hộp thiếc đựng cà phê xay nhỏ rất có vẻ 1 hộp nhưng lại không phải các bạn ạ ! Vậy thế nào mới là đồ hộp ? Một hộp đồ hộp phải là « một lọ chưa bít kín, không khi không lọt vào được, đựng thực phẩm đã được khử trùng và diệt khuẩn bằng hơi nóng. » Hầu hết được làm bằng thép, trong và ngoài được phủ một lớp thiếc.

Công việc đóng hộp tiến hành như thế nào ? Sau khi đựng đầy thực phẩm vào hộp, lọ — kim loại hay thủy tinh, không khi phải được hút hết ra ngoài. Sau đó, hộp được gán kín. Cuối cùng hộp được đưa vào lò hấp, hãm nóng hầu giết tất cả các

sinh thể nào có thể nguy hại và làm hỏng thực phẩm bên trong. Kết quả : một hộp thực phẩm an toàn sẵn sàng để... hầu rức.

MEN VÀ VI KHUẨN

Men là loại sinh thể chịu được sức nóng. Một vài loại men có thể sinh sản trong môi trường acid. Tuy nhiên, không một loại men nào được coi là nguy hại ; nhưng dầu sao tránh dùng thực phẩm ấy vẫn an toàn hơn.

Vi khuẩn lại càng hiểm thấy trong thực phẩm đồ hộp. Thực vậy, vi khuẩn không chịu đựng được nhiệt độ cao nghĩa là hoàn toàn bị hủy diệt khi đun sôi. Mặt khác, một môi trường thiếu dưỡng khí cũng không thuận tiện cho sự nảy nở của vi khuẩn.

Một khi hộp được khai ra, dĩ nhiên thực phẩm không còn tính miễn nhiễm vi khuẩn. Chúng ta phải cẩn thận, phải bọc kín, cất trong tủ lạnh hay tốt nhất là dùng ngay, sớm chừng nào hay chừng nấy.

MỘT HỘP HOÀN HẢO PHẢI NHƯ THẾ NÀO ?

Một hộp đồ hộp an toàn phải có lớp kim loại bóng sáng, sườn thẳng và vết gán kín. Khi một hộp đồ hộp không được gán kín, vi khuẩn có thể lọt vào thực phẩm trong hộp.

Bạn hãy kiểm soát với những điểm sau đây :

• Rỉ sét.

Dùng móng tay cái cạo lớp rỉ, nếu

được và thấy lớp kim loại bên dưới còn sáng và kêu, như vậy hộp còn an toàn. Nếu không, xin đừng dùng là hơn.

Vết móp.

Nếu bị móp ít, không nguy hiểm lắm; nhưng một vết móp sâu có thể làm tróc vết hàn hay có thể làm hở hộp và như vậy đánh mất trạng thái chân không trong hộp.

Tương tự, với những hộp có đáy phồng lên, ấn xuống nghe ọp ọp.

Mùi.

Khi mở hộp, nếu bạn khám phá ra một mùi khó chịu, xin đừng nếm, hãy bỏ ngay đi. Cũng đừng tiếc của, vớt vát đem đãi chó, mèo... Chúng nó cũng biết trúng thực như chúng ta vậy.

ĐỒ HỘP GIỮ ĐƯỢC BAO LÂU?

Dù cho hộp được gắn kín đến đâu, thực phẩm cũng có thể biến đổi dần dần theo lối hóa học. Những sự biến đổi này không nguy hại. Hộp còn kín, chắc chắn không có tác dụng của vi khuẩn, không thể hư thối, và thực phẩm còn ngon lành mãi. Người ta đã thí nghiệm bằng hộp cà rốt và thịt bê, thịt và cà rốt bên trong còn nguyên tình trạng thơm ngon mặc dù đã hưởng thọ 114 tuổi. Tuổi thọ này sẽ giảm xuống nhiều ở các vùng nhiệt đới, ẩm thấp, như xứ ta.

(Reader's Digest 7-1972)

TRUNG TÂM SỨC NÓNG

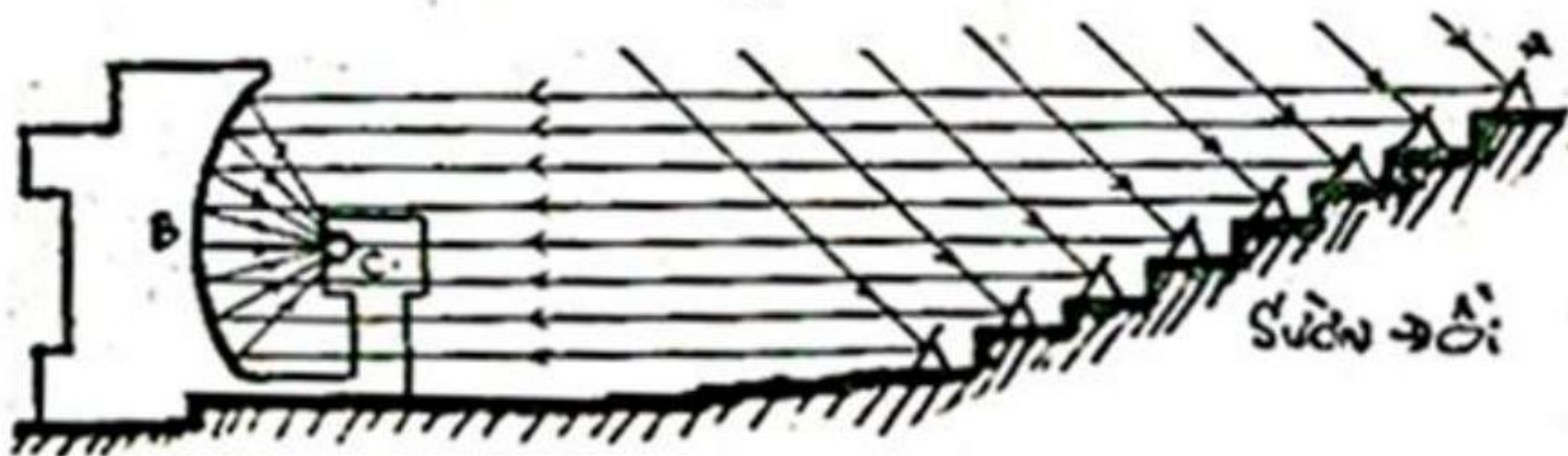
~~nhựa dẻo plastic,~~
kỹ thuật (203)

Một nhóm khoa học gia tiên phong của Pháp chứng tỏ con người có thể chế ngự nguồn năng lực mãnh liệt nhất của thiên nhiên.

Sâu thâm trong vùng núi Pyrénées, phía Nam Pháp quốc, gần làng Odeillo, các du khách bất chợt bắt gặp một khung cảnh lạ lùng — một loại hý trường lộ thiên rộng lớn hiện ra trước mắt như trong truyện khoa học giả tưởng. Đối diện với một dãy 8 hành lang dọc theo sườn núi, là một khung cảnh hùng vĩ khác với những đỉnh núi phủ tuyết trắng xóa.

Phải mất vài giây ta mới nhận ra rằng cảnh hậu diện ấy thật ra là ảnh của dãy Pyrénées in trong tấm gương lõm khổng lồ, một kiến trúc lạ mắt cao đến hơn 50m. Trên các hành lang, bậc cấp theo sườn núi, rải rác 63 tấm gương phẳng khác, mỗi tấm rộng đến 40m². Ngửa thẳng về phía thái dương, chúng phản chiếu những tia năng gay gắt của mặt trời về phía tấm gương lõm để được hội tụ trong một lò khiến nhiệt độ tăng cao tới độ, đủ để khoan chảy một tấm thép dày trong tích tắc.

Hệ thống gương kỳ diệu ấy chính là lò năng lực mặt trời lớn và mãnh liệt nhất thế giới. Với năng lực 1.000 kilowatt, một nhiệt độ lên tới

Lược đồ đường đi của tia nắng : từ mặt trời đến các gương phẳng A ở sườn đồi, phản chiếu vào hệ thống gương lõm B và hội tụ tại lò C. Sức nóng tại đây lên tới 3.500°C .

3.500°C , nhà máy thí nghiệm này tinh chế mỗi ngày từ hai tới ba tấn acid kim loại chịu nóng hay các hợp kim đặc biệt, cung cấp trong kỹ nghệ vô tuyến truyền hình màu cũng như phi cơ siêu thanh.

Nhưng chúng ta không thể quên công lao to tát của người đã dày công nghiên cứu và đưa giấc mơ ấy thành sự thực. Đó là hóa học gia Felix Trombe. Vào năm 1946, Tiến sĩ Trombe chuyên nghiên cứu về "đá hiếm" tức những hỗn hợp chất khoáng mà ta chỉ có thể tách riêng rẽ bằng nhiệt độ cao. Nhưng làm cách nào để có sức được nóng cần thiết cho thí nghiệm ? Câu trả lời của ông thật đáng nhớ : thái dương, chỉ có mặt trời, theo lời ông nói mới cho ta một sức nóng tinh khiết.

Nguyên tắc của lò thái dương thật giản dị. Các tia sáng phát xuất từ mặt trời đều song song với nhau và dĩ nhiên, chúng vẫn song song nhau sau khi phản chiếu trên các gương phẳng. Nhưng nếu tấm gương có dạng mặt cầu, chúng sẽ hội tụ tại một điểm duy nhất gọi là tiêu điểm." (Bạn có thể

nhận thấy điều này khi đưa một kính lúp ra nắng. Điểm sáng nhỏ bạn thấy trên mặt đất là tiêu điểm của kính. Một mảnh giấy đem đặt tại tiêu điểm này có thể bị đốt cháy).

Ngược dòng lịch sử, vào năm 212 trước tây lịch Archimède cũng đã sử dụng những tấm gương như trên đốt cháy đoàn chiến thuyền La Mã khi họ tấn công thành Syracuse.

Ngày nay, tiến sĩ Trombe chỉ áp dụng nguyên tắc ấy và biến cải một cách khoa học và tối tân hơn

Lò thái dương đã được thiết lập tại Odeillo, nơi mặt trời soi sáng 200 ngày mỗi năm

Tuy nhiên cũng cần giải quyết một số vấn đề kỹ thuật. Chẳng hạn tấm gương lõm rộng khoảng 2400 m^2 . Một bộ phận khổng lồ và công kênh như vậy phải được chế tạo như thế nào ? Mặt khác, một diện tích 2400 m^2 sừng sững giữa trời chịu một sức cản không khí là bao nhiêu, nhất là những cơn gió tramontana khủng khiếp của miền Pyrénées.

Dầu sao, các trở ngại ấy đều trôi

qua. Tấm gương phẳng được thay thế bằng 63 tấm gương phẳng nhỏ đặt rải rác trên sườn núi. Thoạt nhìn, chúng bao phủ bất động sườn núi, nhưng thật ra, chúng luôn luôn chuyển dịch dưới sự điều khiển bởi một loại mắt thần. Nhờ thế, các gương phẳng luôn luôn được hướng về phía mặt trời, các tia sáng không bao giờ lọt mất. Tương tự, tấm gương lóm cũng được ghép nối như trên

Với lò thái dương Odeillo, những bộ phận chịu nhiệt trong lò nguyên tử, động cơ phản lực và mũi phi thuyền không còn là vấn đề nan giải đối với các nhà khoa học. Không một phương cách nào có thể tinh chế nguyên liệu bằng lò thái dương.

Năng lực do mặt trời cung cấp thật vô tận. Một số nhà được xây cất theo lối mới, gương bao phủ hầu hết mặt ngoài với mục đích sưởi nóng bên trong. Bao lâu mặt trời còn chiếu sáng, dân cư tại đây không lo chết rét dù bên ngoài nhiệt độ hạ xuống vài độ dưới độ không. Rồi đây năng lực thái dương sẽ còn được sử dụng triệt để: lò bếp, bật lửa, lò sưởi...

Năng lực do mặt trời cung cấp trong một ngày trên một diện tích ba sào tây tương đương với năng lực do 6.000 lit gaz, 7 tấn than hay 55800 Kwh điện lực cung cấp.

Tương lai của kỹ nghệ chế tạo lò thái dương thông dụng thật là hứa hẹn tại các quốc gia miền nhiệt

đới, nơi mặt trời chiếu sáng 300 ngày mỗi năm.

Tiến sĩ Trombe đã thành công trong việc đưa năng lực thiên nhiên kia phục vụ loài người. Nhờ ông, Odeillo thật xứng đáng với danh hiệu: trung tâm sức nóng của thế giới.

PHÁT MỤC NHÂN NGHỊ
(Theo Reader's Digest)

Khi khi bắt nàng trắng

(tiếp trang 7)

Lại được một dịp cho cả bọn tăng bốc chúa khi bằng vô số lời lẽ lố bịch, nhát phèo, nhưng chúa khi lại cảm thấy là có duyên và nghiêm chỉnh.

Sau cùng, sợi dây được nối dài từ cành cây đến miệng giếng, và sâu hơn, sâu hơn một chút, sâu thêm theo lệnh chúa khi ban ra.

Cả bọn nín thở vì bấy giờ chúng cảm thấy công việc này khá mạo hiểm đối với loài... khi, chỉ chuyên môn tán dục trên cây như chúng. Song quá muộn: sợi dây được kết chặt bằng đuôi và những cánh tay bị tuột ra do khi đầu mối — khi bám vào cành cây — làm cho cả chúa lẫn tôi rơi tòm xuống lòng giếng sâu, mất tăm trong nháy mắt!

Không phải trời đã trừng phạt giống khi đuôi dài mà chính là chúng tự diệt chúng vì thói ngồng cuồng, kiêu mạn, vượt quá phận mình.

Khu vườn được hồi sinh. Gia đình Trần viên ngoại thở phào nhẹ nhõm.

MINH QUÂN

bạn đọc và tuổi h*oa

NGUYỄN KHẮC QUANG, Đà Lạt : Em đánh máy được còng tốt, hoặc viết tay rõ ràng trên tập học trò được rồi. Nhưng nhớ đề ý, đề tài em kể coi bộ không hợp với TH đó.

TRẦN HOÀI VIỆT, Sài Gòn : Họ nhất em đó thôi. Anh chưa nghe ai phàn nàn hay bị làm khó dễ cả. Về cuộc thi em xem lại hai số trước. Người đưa tin kỳ rồi bị cả tòa soạn xúm vào hỏi tội, bảo là « vô đường cho hươu chạy ». Anh chả đại bất mí thêm nữa. Coi chừng sa lưới ghen cu cậu.

TRƯƠNG THUY, Kiên Hòa : Chú đã cho nhần chung kỳ trước. Cháu đại thắng, phải không? Chừng ăn bắp hoặc chịu khó thanh toán luôn phần của chú, kéo đề hươu của trời nhé. Thư cháu viết dĩ dôm, dễ thương lắm. Đừng học làm « bà cụ non » nữa nhé. Rảnh nhớ viết cho chú.

NGUYỄN THIẾU ÁO, Mỹ Tho : Mong bài khác của em. Tên thật hay bút hiệu mà nghe... rớt mướt quá vậy?

TRẦN NGỌC KIM, Sài Gòn : Anh vẫn có ý mong, nay mới được gặp lại. Lần trước Kim viết cho Hai Bà, thì đây phải kể là lần đầu chứ? Bỏ tay áo xuống cho TH cảm ơn lần nữa, và mong được đọc em đều nhớ. Lời chúc của Kim, anh chỉ xin nhận phần đầu thôi. Cảm ơn nhiều lắm!

DANG HOÀI KHÁNH, THO : Đã ghi lên em. Bút hiệu em không trùng với ai trong GDTH. Hai số báo đó còn. Em gửi 80đ tem kèm địa chỉ rõ ràng cho chú Quản lý, em sẽ nhận được báo.

ỚT XANH, Ninh Hòa : Cảm ơn cháu nhiều. Bò Cười sẽ dùng. Tiếp tục gửi cho chú nhé.

T.V. THANH TUYỀN, Vinh Hội : Xin ông cứ gửi tới, chúng tôi chờ. Rất tiếc đã không trả lời thư riêng được. Mong ông hiểu cho.

Y CHANG, Sài Gòn : Bài đã nhận đủ và tòa soạn đang đọc, tuần tự. Cháu đừng sốt ruột. Hễ thấy bài đăng và có báo biểu gửi tới, ấy là bài đã .. đăng! Cứ gửi tiếp nhé.

Các em **KIM LIÊN, KHANG, TRỌNG, Vinh Đoài :** Giá báo dài hạn 1 năm ở BMT là 1.100đ. Các cháu mua Bưu Phiếu 1.100đ ở bưu điện để tên O. **VÔ VAN HỮU,** trong thư cho biết bắt đầu mua từ số nào kèm địa chỉ rõ ràng. Ty Quản Lý sẽ gửi báo đến các cháu ngay khi nhận được Bưu phiếu.

TRAI KIM LIÊN, Huế : Chú bằng lòng. Chả ai dám bắt nạt cháu của chú đâu. Cho chú trả lời trên báo này « càng tốt » hơn nhé!

LÊ THỊ QUỲNH HOA, Sài Gòn : Thơ đã nhận và có ghi trong bài nhần

được mà? Không được buồn nữa nhé. Không đáng, tòa soạn cũng giữ làm... kỷ niệm, vứt chỉ cho uổng? Mến cháu.

VŨ HOÀI, Nha Trang: Cảm ơn lời chúc đẹp của « người bạn trung thành ». Dính nhớ buồn quá. Chúc em vui học và sớm được trở lại Huế, trong căn nhà nhiều kỷ niệm của em.

PHƯƠNG THẢO, Pleiku: Chú nhớ đã có trả lời cháu, cách đây dăm số. Câu hỏi nhỏ của cháu chú thấy không cần thiết, vậy tha cho chú đi. Mục cháu hỏi, không thích hợp trong giai đoạn hiện tại nên tạm gác. Cảm ơn lời khen của cháu. Cả tòa soạn ai cũng bình mũi!

N.T. UYÊN CHI, Sài Gòn: Cháu ở gần tòa soạn, vậy hãy lại thẳng tòa soạn đề mua số báo thiếu đó nhé.

DIỄM PHƯỢNG, Gia Định: Các điều cháu hỏi về chị L.N. Mai Tráng chú không rõ lắm, riêng « là dân LVD » cũ thì đúng. Cháu viết thư đề c tòa soạn sẽ chuyển hộ. Cảm ơn mấy lần « thuốc bổ » của cháu dành cho TH. Đôi khi TH phát hành có trễ, riêng ở đô thành chưa bao giờ trễ quá 48 tiếng cả.

LÊ VĂN HẢI, Long An: Một chủ nhật nào đó em lên Sài Gòn mua tiện hơn. Các sách em hỏi ở Khai Trí, Lê Phan, Tự Lực v.v... đều có bán đủ, nhưng anh không biết chắc giá. Rất tiếc đã không giúp em được.

TRẦN THỊ THU, Sài Gòn: Anh có nghe chú Quản Lý nói lại em đến tìm mấy lần nhưng không gặp. Bài em ráng chờ TS đọc đã nhé. Trường hợp « nếu », sẽ chiều ý em, Cảm ơn em nhiều.

LÊ THỊ VĂN, Sài Gòn: Tác giả em hỏi trước đây là giáo sư, bây giờ đã nghỉ dạy. Còn em hỏi « tại sao », anh

khó trả lời ở đây lắm. Muốn làm quen chị N.T. Mỹ Thanh, anh sẽ chuyển thư giúp. Câu dò, anh chịu là mù tịt. Đoán sai em lại bảo « ăn ốc nói mò » thì sao?

BÀO VÂN, Biên Hòa: Từ bỏ 15 trở về sau hãy còn tại Tòa Soạn. Có dịp ai đi Sài Gòn em nhờ mua giúp, giá mỗi bộ 450đ. Nhà sách bên cạnh TS cũng còn một số sách TH.

TRẦN HỮU TRUNG, Đà Lạt: Cũng có một số độc giả đề nghị mục « tìm bạn » như em, song tòa soạn còn đề dặt, vì sợ bị lạm dụng. Anh nghĩ em kiếm bạn ngay trong lớp học hay khu phố của mình, cũng đủ. Ghi nhận những nhận xét của em.

Ông LA VĂN HẢI, Vũng Tàu: Xin đa tạ lời khích lệ của anh. Hiện TH phải chịu lỗ công in đề « dậm chân tại chỗ » giá bán đã ghi từ cả năm nay. Hình như sắp... mỗi chân đẩy anh! Lăn nữa, xin cảm ơn.

LÂM TÙNG, Tuyên Đức: Nếu trong mục bài nhận được không có tên, là thư lạc rồi đó. Em chép cho anh bài khác, anh sẽ chuyển sang người phụ trách. Lần sau dán 10đ tem thôi nhé.

Thân ái,
HÀ TĨNH

BÀI NHẬN ĐƯỢC

● THƠ :

Hạ Đoan, Vương Ngọc (2) Thông Vàng (4) Chim nhỏ (2) Nguyễn Hồng (4) Uyên Đông (2) Hoàng Lang Kiêm, Trần ngọc Hà (4) Linh du Châu (4) Tiến Đạt (2) Kim Yến (2) Nguyễn tấn Bá, Nhật Lệ Hoài An, Huyền Thuyền, Đặng Vĩnh, Huyền Hoa Tử (2) Lê thị Thái Bình, Việt Tường, Tê Tê Hát, Phạm Hoàng Lan Hy, Sinh Cư, Đỗ thị Hồng Liên, Thiên bất Hủ, Hồng Việt Lệ Sa, Lê Thanh, Vũ thụy Dũ Tráng, Kim Thoa, Đoàn Vũ Mai Phương, Trần Ánh Như, Nguyễn tấn Bà Trần, Hoa Cỏ May, Trần Huyền Trân, Bất Hạnh, Võ Sô, Hoàng Vũ Miên Trường, La Ty, Nguyễn Trường Anh, Đỗ Lai Thiên Bảo (3) Hoàng Ngọc, Sương Hạ, Thông Vàng (5) Nguyễn Hải Loan, Nguyễn thị Thanh, Nguyễn thị Kim Hoa, Thụy Khanh, Phương Du Minh Tử, Diễm Phương, Ngô Quang Hiền (3) Trần thị Nguyệt Mai (4) Thy Hoa (3) Vọng Hương, Nguyễn Trường Anh, Thông Vàng (6) Trần thị Tha (10) Bất Hạnh (2) Đoàn thị Ngọc Dung (2) Huy Hoàng, Nguyễn Quang Trung (3), Phạm thị Nhài (5), Quỳnh Hoa, Xuân Dung (3) Phạm Huyền Trân (1) Phạm thị Diễm Phúc (1) Phong Hằng (1) Nguyễn Thái Phụng (3) Sông bạc Đầu (1) Hà khắc Trục (1) Hoàng Thi Phương Thúy (1) Trần ngọc Tuấn (1) Phước Hương (1) Phạm thị Huyền Hiền (1) Lê Thủy Tinh (1) Đặng Trung (1) Tâm Nhơn (1) Tổ Quên (1).

● VĂN :

Công Yên, Hàn Mặc Quân, Nguyễn Ngọc Ánh, Trầm Thanh Thanh, Thiên Bất Hủ, Bạc Hà, M.T. Trầm Vy, Cười hờ 10 cái răng, Lữ Tố, Huyền Thuyền, Cam Thảo, Thùg Du, Vi Vu, Vương Ngân, Trần thị Minh Lệ, Hoàng hà Huyền Phương, Từ Ly, Nguyễn thị Kim Xuân, Thy Hoa, Cam Thảo (2), Vũ Mỹ, Hạ Thanh Cơ, Trần Xuân Hoàng, Diễm Phương, Thái Tuấn, Tha Ba, Áo Trắng, Trần Thụy Đoan, Trần văn Dầy, Bơ Ti Nguyệt, Phương Thùg, N.T. Nguyễn, Lan Tim.

Đã in rồi nào về nhỏ

TUỔI HOA

Bán nguyệt san xuất bản ngày 1 và 15 mỗi tháng. Giá mỗi số 40đ. Báo dài hạn một năm 1.000đ. Miền Trung và Cao nguyên 1.100đ. Mua báo dài hạn xin trả tiền trước. Bưu phiếu, chỉ phiếu đề tên : VÕ-VĂN-HỮU 38, Kỳ-Đông — SÀI-GÒN - 3.

tin tức tuổi h~~o~~a

+ Gia Đình Tuổi Hoa vừa đón nhận thêm các em:

● Trần Đức Lộc (Đà Lạt) Lê Hữu Vĩnh (Ninh Hòa) Lê Văn Tới (Phan Thiết) Trần Ngọc Vinh (Tây Ninh) Trần Văn An, Lê Thị Phương Ái (Sài Gòn) Thái Kim Liên (Huế) Mộng Ngân, Trần Tấn Lợi, Thụy Thảo (Châu Đốc) Phạm Đăng Khai, Lê Văn Mịch, Lâm Văn Hải (Sài Gòn) Trần Quang Tâm, Hà Bảo Yến, Hoàng Văn Nhỏ (Sài Gòn) Mai Văn Các, Thùy Thùy Nga (GDH) Nguyễn Văn Tuấn (BH), Lê Thị Diệp Chi (Lục Tỉnh), Hoàng Quang Diễm (BH).

+ Tuổi Hoa vừa nhận được:

● HÁT CHO HÒA BÌNH, tuyển tập Thơ văn họa nhạc của Gia Đình THANH THIẾU NHI ĐÀ LẠT, thực hiện để phổ biến trong Gia Đình THIẾU NHI và tặng bạn hữu.

Xin cảm ơn Bạn Nguyễn Kim Tuấn và Gia Đình TTN Đà Lạt, và ân cần giới thiệu với bạn đọc Tuổi Hoa.

NHỚ NHẮC

Trong buổi tối, lúc gần đi ngủ, Ti bảo Tèo:

— Tèo ơi, mai tao phải dậy đi học sớm mà nhớ đánh thức tao giùm nghe!

— Ừa! Nhưng nếu tao có quên thì sáng mà nhớ nhắc tao nha!.....

CHỊCH CHƠE

Công-ty Giấy và Hóa-phẩm Đông-D

(Société de Papeterie et de Produits Chimiques du DON

COGIDO

CÔNG-TY NẶC-DANH VỐN 976.080.000\$00

Văn Phòng Hành Chánh

Điện thoại

2, Nguyễn-Huy-Tự, ĐAKAO

92.466 — 99.292

Nhà Máy

An-Hảo — Biên-Hòa

Văn Phòng Thương Mại

Điện thoại

63-65, Đại lộ Hàm-Nghi, SAIGON

25.659 — 20.481 — 24.849

CHUYÊN SẢN XUẤT CÁC LOẠI :

Giấy viết

Bìa mềm

Giấy in

Bìa xám

Giấy RONEO

Bìa rơm

Giấy gói

Bìa DUPLEX

Giấy BRISTOL

Bìa TRIPLEX

VÀ CÁC LOẠI TẬP HỌC SINH

Ngang hàng với sản phẩm ngoại quốc